

'Ασ' Όλα

Τὸ σύμβολόν μας ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

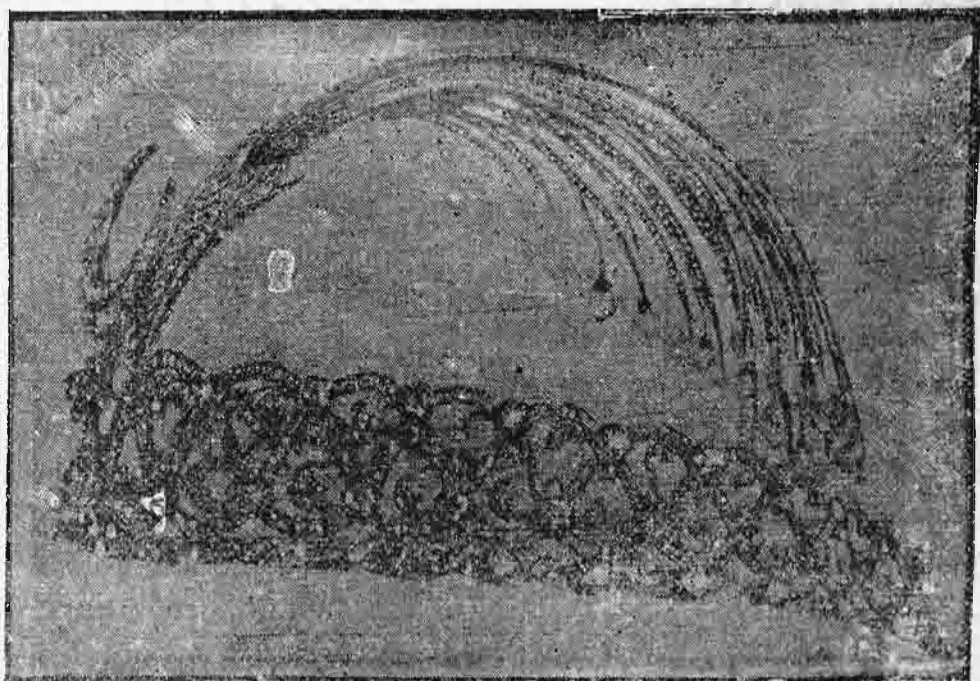
* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ *

ΤΑ ΕΚΠΟΙΗΘΕΝΤΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

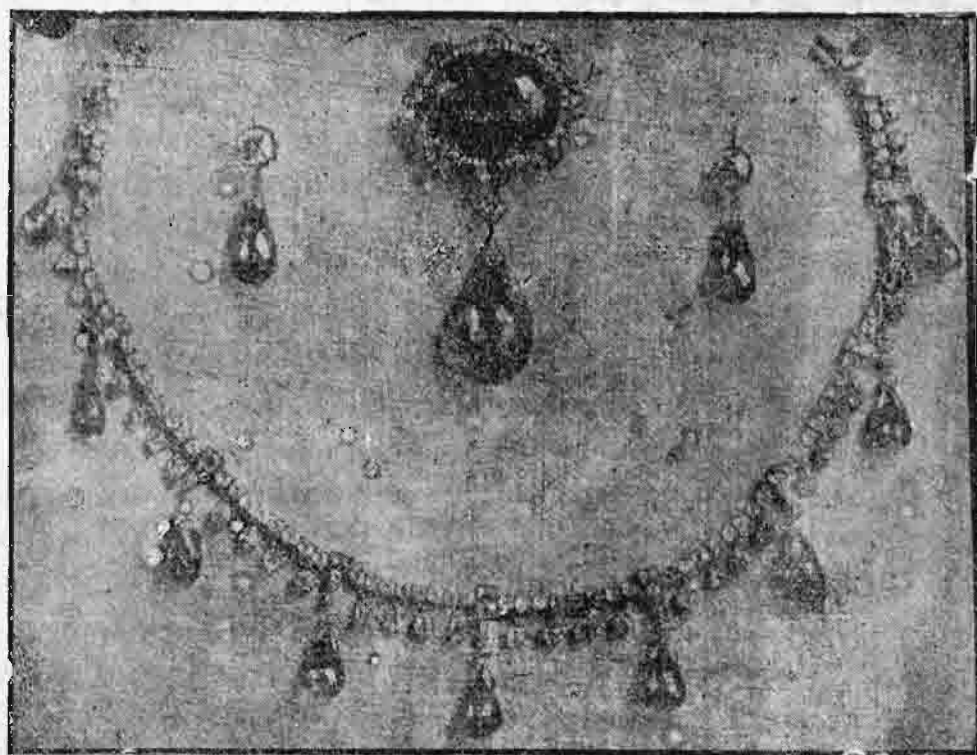
ΤΟΥ ΧΑΜΗΤ

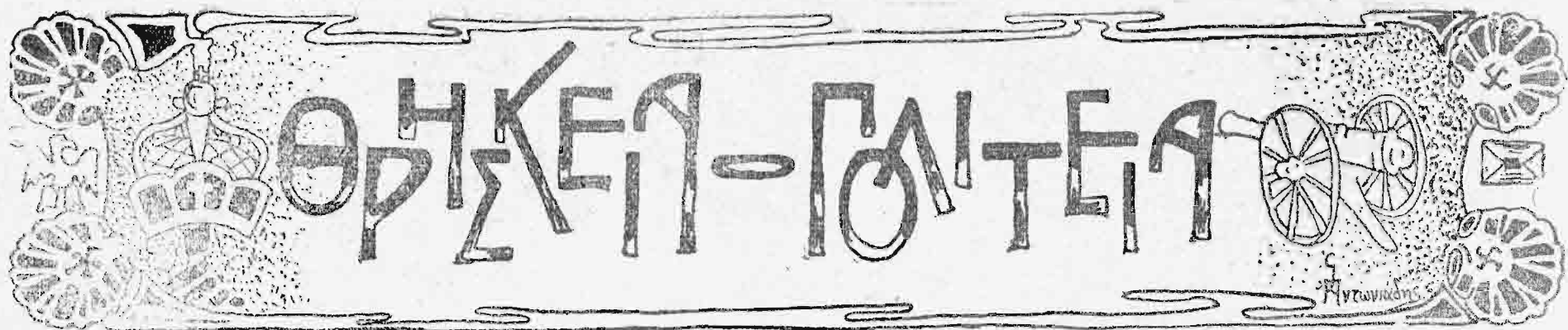
Περιδέραιον ἀμιθῆτου ἀξίας.

Σουλτανικὸν διάδημα.

Κόσμημα ἐκ πριλλαντίων καὶ ἀμεθύστων.

ΤΑ ΩΦΕΛΗΜΑΤΑ

Ὅτι αἱ περίφιλαλληλίας ἀρχαὶ τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι ἀρχαί, ἐφ' ὧν δύνανται νὰ στερεωθῶσι τὰ θεμέλια τῆς νεωτέρας κοινωνίας, τοῦτο βέβαια οὐδεὶς ποτε θὰ ἐφρανόσθη ν' ἀρνηθῆ. Ὑπάρχουσι μερικὰ δόγματα, τὰ ὁποῖα ὄχι μόνον δὲν αἰσθάνονται τὴν βαρβαρὴν ἐπίδρασιν τῶν αἰώνων νὰ τὰ καταλύη, ἀλλὰ τοῦναντίον μάλιστα εὐρίσκουσιν εἰς αὐτοὺς στοιχεῖα ζωῆς καὶ ἐνισχύσεως.

Αὐτὸ δύναται νὰ ἐπαληθεύσῃ καὶ διὰ τὰ δόγματα τοῦ Εὐαγγελίου. Εἰς αἰῶνας ἀγρίου ἐγωισμοῦ καὶ φοβερᾶς πάλης τῶν ἀτόμων, εἰς ἐποχὴν ζόφου καὶ βαρβαρότητος, ὡς παρήγορος ἥλιος ἀνέτειλον τὰ νέα περίφιλαλληλίας δόγματα τοῦ Ναζωραίου, ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τῶν ὁποίων εὗρον γλυκεῖαν θαλπωρὴν ὁ καταπεπνημένος δοῦλος, ὁ σφαγιαζόμενος δίκαιος, ὁ τάλαιπωρούμενος ἄνθρωπος.

Βεβαίως, ἦτο ἐπόμενο, ὅτι εἰς τὴν νέαν ταύτην θρησκείαν, ἡ ὁποία ἤροχετο νὰ μεταβάλλῃ ἄρδην τὸ καθεστῶς καὶ ν' ἀνταλλάξῃ τὴν ὕβριν μὲ τὸ μείδιμα, τὴν κατάραν πρὸς τὰς εὐχάς, τὴν μάχαιραν πρὸς τὴν εὐποιίαν, ἡ ἀντίδρασις νὰ ἐκδηλωθῆ ἀπότομος καὶ ἐπιβλητική. Ὁ παλαιὸς ἄνθρωπος ἔβλεπε θυσιαζόμενον τὸ ἐγὼ του, ἔβλεπε κατεδαφιζόμενον τὸν πανύψηλον πύργον, τὸν ὁποῖον ἐσυμβόλιζεν ἡ Βαβέλ, ἔβλεπε τὸν ὄβρον ὑψούμενον ὑπὲρ τὸ τάλαντον καὶ τὰ δάκρυα ὑπὲρ τὴν ἰσχύν, καὶ ἠθέλησε νὰ παλαίσῃ ἀγωνιζόμενος, νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἐκρέουσαν παντοδυναμίαν του καὶ ἀντέστη ὅσον ἠδύνατο. Ἐν τούτοις παλαίων ὡς ἐπάλαιεν, ἠγωνίζετο ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τῶν κλειῶν του καὶ ἐσφουρηλάτει βαρυτέρας τὰς πέδας του. Δὲν ἐγνώριζεν ὁ δειλῆσιος, ὅτι ἠγωνίζετο πρὸς διατήρησιν τῆς δυστυχίας του.

Ἐν τούτοις παρήλθον τὰ ἔτη, οἱ αἰῶνες διεδέχθησαν ἀλλήλους, καθ' οὓς ὁ Χριστιανισμὸς διήλθε πολλὰ στάδια κρίσεως καὶ διωγμῶν. Πολλὰ προὔπαιξαντα δόγματα κατέρρευσαν παταγωδῶς καὶ πολλὰ θεωρίαι, μετέπειτα γεννηθεῖσαι, ἐβυθίσθησαν εἰς τὸν ὠκεανὸν τῆς λήθης. Αἱ περίφιλαλληλίας ὅμως θεωρίαι τοῦ Εὐαγγελίου μόναι αὐταὶ δὲν ἠσθάνθησαν τὸν κλονισμὸν καὶ τὴν προσβολήν, ἀλλὰ τοῦναντίον, ἐκπηδήσασαι ἐκ τοῦ καθαρώς θρησκευτικοῦ ἐδάφους, εἰσηλθόν θριαμβευτικαί εἰς τὴν κοινωνικὴν ἐπιστήμην καὶ ἀπετέλεσαν τὰς βάσεις τῶν νεωτέρων περί κοινωνίας συστημάτων. Ἄν θελήσῃ τις νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὰς θεωρίας ταύτας, τὰς ὁποίας ἡ Εὐρώπη μετὰ τὴν περίοδον τῆς ἀθείας ἐκκολάπτει καὶ παρουσιάζει ὡς καινοφανεῖς, δὲν θὰ ἴδῃ τι ἄλλο ἢ τὸν Ναζωραῖον κηρύττοντα τὸ περί τοῦ πλησίον Εὐαγγέλιον αὐτοῦ. Ἰδρύνονται πυκνοὶ σύλλογοι «ἀμοιβαιότητος», ἐπίσης ἡ κοινωνικὴ φιλοσοφία ἐνεστερνίσθη τὸ περί γενικῆς εἰρήνης ἄνευρον, οἱ σοσιαλισταὶ φονεύουσι καὶ φονεύονται, κατὰ τοῦ πολέμου κραυγάζοντες, καὶ ὅμως ὄλαι αὐταὶ αἱ τάσεις, αἱ ὁποῖαι σήμερον συγκλονοῦσι τὸν κόσμον, δὲν εἶναι οὔτε νέαι, οὔτε οὐτοπίαί.

Ἡ ἀνθρωπότης ἐπέισθη περί αὐτοῦ καὶ τώρα ἀποδέχεται κουρασμένη καὶ ἐξηντημένη τὸ γλυκὸ κήρυγμα, πιστεύουσα εἰς τὰ πολλὰ ὠφελήματα, τὰ ὁποῖα ἐκ τῆς πραγματοποιήσεως αὐτῶν ἠθέλε πορισθῆ.

Ἡ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Παρ' ὄλην τὴν αἰσιοδοξίαν, ἣτις ἐσημειοῦτο κατὰ τὴν προηγουμένην ἐβδομάδα, ὁ πολιτικὸς ὄριζον, ἤρξατο νὰ θολοῦται πολὺ ἀνησυχητικῶς, ἐγκυμονῶν ἰσως θυέλλας καὶ καταιγίδας. Τὸ Περσικὸν ζήτημα, ἵνα ἀρχίσωμεν ἐξ αὐτοῦ, εὐρίσκεται εἰς τὸ δξύτατον αὐτοῦ σημεῖον· ὁ ρωσικὸς στρατὸς πλέον προελαύνει ἀκωλύτως καὶ καταλύει τὰς ἐπιτοπίους ἀρχάς, ἀνακηρύσσων τὴν ρωσικὴν προστασίαν.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ πόλεμος ἐξακολουθεῖ. Τὰ τηλεγραφήματα ἐπισημα καὶ μὴ ἀγγέλλουσι προελάσεις καὶ βομβαρδισμοὺς. Ἐκ τουρκικῆς πηγῆς ἐπληροφορήθημεν, ὅτι ὁ ἰταλικὸς στόλος ἐδομδάρδισεν ἐν Βεγγάζῃ τὸν στρατιωτικὸν σταθμὸν Μπρίκ, τὸ Κάρς Ἀχμέτ, τὴν Μισράταν καὶ τὴν Ζουάραν, οἱ δὲ Ἀραβες γενναίως ἀπίσθησαν παρὰ τὸν λόφον Ζαάτ τοῖς Ἰταλοῦς. Ἀλλ' ἐξ ἄλλου ἐπάλληλα ἐκ Ρώμης τηλεγραφήματα ἀγγέλλουσιν, ὅτι τοδαρωτάτη προελάσις ἐγένετο εἰς τὴν Αἰνζάραν κατόπιν σφοδροῦ βομβαρδισμοῦ, τὸν ὁποῖον ἐπιχειροῦντο λυσοῦντες ἐπιθεσις, εἰς ἣν ἔλαβον μέρος εἴκοσι χιλιάδες Ἰταλοὶ στρατιῶται. Ἡ Αἰνζάρα κατελήφθη, οἱ δὲ Ἀραβες ἐξετοπίσθησαν καθ' ὄλην τὴν γραμμὴν μέχρι τοῦ ὄροπέδιου Δζεμπέλ Γκαριάν.

Ὁ πόλεμος φαίνεται ὅτι θὰ παραταθῆ πολὺ περισσότερον ἢ ὅσον ὑπετίθετο, ἐκάστη δ' ἡμέρα παρερχομένη ἐπαυξάνει καὶ τὰς ἰταλικὰς ἀξιώσεις κατ' εὐθὺν λόγον τῶν πολεμικῶν δαπανῶν, τὰς ὁποίας ὑφίσταται. Λέγουσιν, ὅτι πέντε ἑκατομμύρια φράγκων ἐξαδεύει ἡμερησίως διὰ τὰ στρατεύματα τῆς Τριπολιτιδος ἢ Ἰταλία.

Ἐν ᾧ ἡ Τουρκία διὰ διακοινώσεων ἐπικαλεῖται τὴν εὐθυδικίαν τῶν Δυνάμεων καὶ τὴν ὑπὲρ τοῦ δικαίου ἐπέμβασίν των, ἡ Ρωσία δὲ ἐτέρας διακοινώσεως ζητεῖ νέαν παραβίαν. Τὰ στενὰ τοῦ Βοσπόρου καὶ τῶν Δαρδανελλίων, τὰ ὁποῖα διάφοροι συνθήκαι καὶ συμβάσεις ἐκήρυξαν οὐδέτερα καὶ ἀπαραβίαστα, ἡ Ρωσία ζητεῖ ὅπως ἀνοιχθῶσιν εἰς τὸν ρωσικὸν στόλον. Ἡ Τουρκία εἰς τὴν διακοίνωσιν ταύτην ἀπήντησεν ἀρνητικῶς καὶ ἐπληροφόρησε περί αὐτοῦ καὶ τὰς λοιπὰς Δυνάμεις, ἀλλ' ἀγνωστον ὅμως ἂν θὰ δυνηθῆ νὰ ἐξακολουθήσῃ ἀρνηομένη. Στρατὸς ρωσικὸς συγκεντροῦται εἰς τὰ τουρκορρωσικὰ σύνορα, νεώτεροι δὲ εἰδήσεις ἀναφέρουσιν, ὅτι τὸ διάδημα τοῦτο τῆς Ρωσίας ὑποστηρίζουσιν ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ἀγγλία.

Τὸ Κρητικὸν εἶναι ἕτερον νέφος κεκορησμένον ἠλεκτρισμοῦ ἐν τῷ πολιτικῷ μας ὄριζοντι. Ἡ ἐπαναστατικὴ συνέλευσις, οὐδόλως ἱκανοποιηθεῖσα ἐκ τῆς ἀπαντήσεως τῶν Δυνάμεων, ἀπεφάσισε καὶ ἐψήφισε τὴν ἀποστολὴν 44 Κρητῶν βουλευτῶν εἰς τὴν Ἀναθεωρητικὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων, ἀψηφούσα τὰς ἀπειλὰς τῶν Δυνάμεων. Ἡ ταυῦτη τῶν Κρητῶν στάσις φαίνεται, ὅτι θὰ γεννήσῃ πολλὰς καὶ ὀξείας προστριβὰς τόσον μεταξὺ Κρήτης καὶ Δυνάμεων, ὅσον μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Κρήτης ἀφ' ἑνὸς καὶ τῆς Τουρκίας ἀφ' ἑτέρου.

Τὰ ἐκ Μακεδονίας τηλεγραφήματα βρῖθουσι δολοφονικῶν ἀποπειρῶν. Ἀγγέλλουσιν ἐκρηξὴν βόμβας ἐπὶ τοῦ σιδηροδρόμου μεταξὺ Θεσσαλονίκης καὶ Δεδέαγατς, ἐτέρας εἰς τὸν στρατιωτικὸν σταθμὸν Κισπροουλοῦ, τρίτην εἰς τὴν σιδηροδρομικὴν γραμμὴν Θεσσαλονίκης—Σκοπείων καὶ τετάρτην εἰς τὸ ἐν Ἰστίπ μουσουλμανικὸν τέμενος. Αἱ ἀπόπειραι αὐταὶ ἔσχον ἀπωλείας εἰς ἀνθρώπους. Ἡ δημοσία γνώμη ἀποδίδει ταῦτα εἰς βουλγαρικὰς ἐνεργείας, ἡμιεπισήμως ὅμως ἐπιρρίπτονται εἰς ξενικὰς πρὸς δημιουργίαν ἐσωτερικῶν ἀνωμαλιῶν.

Συνεπεῖα τῶν τελευταίων γεγονότων, ἡ Αὐστρία προέβη εἰς προφορικὴν ἀνακοίνωσιν παρὰ τῆ Ἰ. Πόλη, τὸ δὲ Μαυροβούνιον ἐξοπλίζεται.

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

Προβάλλουσιν ἀπὸ ἀνθοδόχην, μὲ τὰ πολυσχιδῆ καὶ ἐπιμήκη πέταλά των, τὰ ἄνθη αὐτὰ τῆς ἐποχῆς. Καὶ ἡ θεὰ των μὲ ἔλκει πρὸς αὐτά, ἡ δὲ ψυχὴ μου συννεοῦται μετ' αὐτῶν εἰς μίαν ἡδεῖαν μελαγχολίαν.

Ἐξω διὰ τῶν ὑέλων τῶν παραθύρων μου φαίνεται οὐρανὸς συννεφώδης, αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου μόλις ἐκφεύγουν ἀπὸ τὰς ρωγμὰς τῶν νεφῶν καὶ δρόσος ὑγρὰ σείει τοὺς γυμνοὺς κλάδους τῶν δένδρων. Ἐνῶ δὲ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ συνενόονται εἰς ἓν χρῶμα καὶ συγχέονται, μόνον μία γραμμὴ χρυσοῦ, μία λωρὶς πυρροῦ χρώματος διασχίζει τὴν τεφρὰν ἔκτασιν· εἶναι ἑναπολειφθέντα ἐπὶ τῶν δένδρων ξηρὰ φύλλα, τὰ ὅποια ἔχουσιν ὀλίγων λεπτῶν μόνον ζοήν.

Ἐκ τοῦ περιβάλλοντος τούτου, τὸ ὁποῖον ὄλαι αἱ λύραι ψάλλουσιν ὡς σκυθρωπὸν καὶ μαρασμῶδες, ἐκ τῆς σκηνογραφίας ταύτης, τὴν ὁποίαν φεύγουσι τὰ πτηνὰ καὶ δὲν κοσμοῦσιν αἱ ἑαρινὰ μελωδία, ἀντλοῦσι τὴν ζοὴν καὶ τρέφουσι τὴν νεότητά των τ' ἄνθη ταῦτα, τὰ μοναδικὰ ἄνθη τοῦ φθινοπώρου.

Εἶναι ἄρα γε τὸ δῶρον, τὸ ὁποῖον μᾶς κάμνει ἡ Φύσις πρὸς παρηγορίαν· εἶναι προάγγελος ὠραίων ἡμερῶν;

Εἶναι ὠραῖον ἄνθος τὰ χρυσάνθεμα. Μὲ θέλγουσιν ὅπου δῆποτε καὶ ἂν τὰ συναντήσω, ὅπου δῆποτε καὶ ἂν τ' ἀνακαλύψω τὸ βλέμμα μου. Εἴτε εἰς προθήκας ἀνθοπωλῶν, εἴτε εἰς χεῖρας νεανίδων, εἴτε εἰς πολυτελεῖς αἰθούσας, εἴτε ἐπὶ πλακὸς προσφιλοῦς τάφου, τ' ἄνθη ταῦτα λαμβάνουσιν ὡς διὰ μαγείας μίαν ἀνάλογον καλλονήν, ἐν συμπαθεῖ θέλγητρον. Μειδιῶσιν ὡς ἄκως καλοῦνται νὰ κοσμήσωσι τὴν χαρὰν καὶ σκυθρωπάζουσιν ὅταν δὲν πρέπη νὰ μειδιῶσιν.

Εἶναι ὠραῖον ἄνθος τὰ χρυσάνθεμα· ἔχουσι τὸ θέλγητρον τῶν χρωμάτων, ἐμφανίζονται εἰς ἀπείρους ἀμφιέσεις καὶ εἰς ποικίλας περιβολὰς. Τίς

δύναται ν' ἀριθμήσῃ τὰ χρώματά των; Εἶναι λευκὰ ὡς ἡ ψυχὴ τῶν ἀγγέλων, λευκὰ ὡς ἡ χιών, τὴν ὁποίαν μᾶς φέρουσιν, ἐρυθρὰ ὡς ἡ αἰδῶς, βυσινόχροα ὡς βασιλικὸς μανδύας, ὀπάλινα ὡς πολύτιμοι λίθοι, ὠχρὰ ὡς τὸ πρόσωπον θνήσκοντος... Καὶ μεταξὺ τῶν χρωμάτων αὐτῶν σχηματίζουσι μυρίας ἀποχρώσεις ἐφ' ὄλων τῶν βαθμῶν τῆς γραφικῆς κλίμακος.

Ἐκάστη ἀνθοδέσμη χρυσανθέμων εἶναι καὶ ἓν ποίημα, μία μουσικὴ σύνθεσις, ἡ ὁποία ἀκούεται μὲ τοὺς ὀφθαλμούς. Αἱ θυσσανοὶ κεφαλαίων λέγουσι πολλὰ εἰς τὴν ψυχὴν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι θέλουσι ν' ἀκούσωσι τὴν μυστικὴν φωνὴν των, μὲ τὴν ὁποίαν ψάλλουσι τὸ ἄσμα τῶν ἀναμνήσεων.

Διότι μόνον ἀναμνήσεις προκαλοῦσι τὰ χρυσάνθεμα. Ἐνῶ ὄλα τ' ἄνθη τοῦ ἔαρος, ὄλα, ἀπὸ τῶν πολυτελῶν μέχρι τῶν πτωχοτέρων, τρέφουσι τὴν ἐλπίδα καὶ τοῖς παρέχουσι περὰ, τὰ χρυσάνθεμα μόνον δὲν ἔχουσι τὴν ιδιότητα ταύτην. Ὅταν βλέπῃ τις τὰ χρυσάνθεμα μὲ τὴν ὠραίαν ποικιλίαν τῶν χρωμάτων, κόσμοι παρελθόντος, σκηναὶ νεκρὰ πλέον ἀρχίζουσιν ν' ἀναδύονται καὶ προβάλλουσιν ὡς νηρηίδες παροφημένων ἐποχῶν.

Ἐπειδὴ δὲ τ' ἄνθη ταῦτα ἀνθοῦσι τὴν ἐποχὴν τῶν σκυθρωπῶν ἡμερῶν, ἀνακαλοῦσι τὰς ἡλιολούστους ἡμέρας τοῦ ἔαρος καὶ τοῦ θέρους μὲ τὰς αὐτὰς μορφὰς καὶ ὑπάρξεις, αἱ ὁποῖαι ἐλίχρισαν τὸν παρελθόντα βίον μας, καὶ μὲ τὰ αὐτὰ αἰσθήματα, ὄνειρα καὶ πόθους, οἱ ὅποιοι μᾶς ἐδώπευσάν ποτε.

Εἶναι συμπαθῆ ἄνθη τὰ χρυσάνθεμα. Ἄν ὄλα τ' ἄνθη, ὡς λέγουσιν, ἕκαστον ἐξοικονίζει καὶ μίαν ἀνθρωπίνην ψυχὴν καὶ μίαν ἰδίαν ἰδιοσυγκρασίαν, τὰ χρυσάνθεμα ἐξάπαντος μὲ τὰ μετὰξίνα πέταλά των καὶ τοὺς γλυκεῖς των χρωματισμούς, οἱ ὅποιοι ἀποτελοῦν ἀντίθεσιν εἰς τὸ σκυθρωπὸν τοῦ φθινοπώρου περιβάλλον, ἐκπροσωποῦσι τοὺς πόθους καὶ τὰς ἐλπίδας εὐγενῶν καὶ εὐαισθητῶν ψυχῶν, αἵτινες ἔχουσι τὴν δύναμιν νὰ διατηροῦσιν αὐτοὺς μὲ τὴν ἰσχὴν ἰδιαιτέρου ἐσωτερικοῦ πυρός, ἐνῶ πέριξ τὰς περιβάλλει ἡ ψυ-

χρὰ τοῦ κοινωνικοῦ φθινοπώρου ἀτμόσφαιρα.

Ἐνθυμοῦμαι, ἄλλοτε εἶχον μεταβῆ εἰς μίαν ἐκθεσὴν χρυσανθέμων εἰς τὰς Ἀθήνας· ἐκεῖ ἐν μέσῳ τῆς πολυτελείας τῶν αἰθουσῶν τῆς, ἐντὸς θερμοῦ καὶ φιλοξένου περιβάλλοντος, τὰ ἄνθη αὐτὰ ἐπρόβαλλον τὰς θυσσανοτάς καὶ κομψὰς κεφαλὰς των ἀπὸ τὰ πολύτιμα ἀργυρὰ ἢ ἐκ πορσελάνης δοχεῖα. Ἀπετέλουν σύνολον εὐχαρι καὶ συγχρόνως μεγαλοπρεπές. Ἐδῶ μὲν ἦσαν τὰ μονόχρωμα, ἐκεῖ τὰ πολύχρωμα καὶ παρέκει τὰ σκιερὰ, ὄλων τῶν εἰδῶν καὶ ὄλων τῶν χρωμάτων. Ἐκείντο ἐκεῖ μὲ κάποιαν ἐκδιαιτήσιν καὶ ἔβλεπον τοὺς ἐκθάμβους ἐπισκέπτας νὰ στέκωνται πρὸ αὐτῶν καὶ νὰ ἐκφέρωσι λόγους θαυμασμοῦ καὶ ἐπαίνων. Ἐκεῖνα δὲ ὡσὰν νὰ ἐγνώριζον ὅ,τι συνέβαινε γύρω των, ὡσὰν νὰ ἐνόουν ὅ,τι ἐλέγετο περὶ αὐτῶν, ἐκλινον τὴν κεφαλὴν μὲ αὐταρέσκειαν καὶ ἔσειον αὐτήν, δεικνύοντα οὕτως ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἠλεκτρικοῦ ὄλας τὰς ἀποχρώσεις τῶν πετάλων των.

Ἦσαν τέλος εὐτυχῆ πλέοντα εἰς τὸν θαυμασμόν ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους συνεκέντρονον ἡ χάρις των.

Δὲν παρήλθον δύο ἢ τρεῖς ἡμέραι διηλθὸν ἔξωθεν τοῦ μεγάρου τῆς ἐκθέσεως. Ἡ ἐκθεσις τῶν χρυσανθέμων εἶχε λήξει πλέον. Ἐβάδιζα ἐσπευσμένος ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου, ὅτε, κύπτων τοὺς ὀφθαλμούς, εἶδον νὰ κείνται ἐπ' αὐτοῦ ἐρριμμένα ἄνθη τινὰ μαραμμένα καὶ σηπόμενα εἰς τὴν προωὴν ἐκείνην φθινοπωρινὴν ὀμίχλην· οἱ διαβάται δὲν προσεῖχον νὰ μὴ τὰ πατήσωσιν.

Ἦσαν τὰ χρυσάνθεμα τῆς ἐκθέσεως· χθὲς ἀκόμη συνεκέντρονον τόσους θαυμασμούς, τώρα δὲν ἀξιοῦνται οὔτε βλέμματος· χθὲς ἐδέχοντο ἀμετρήτους θωπείας, σήμερον οὐδεὶς θ' ἀσχοληθῆ δι' αὐτὰ ἐκτὸς τοῦ πτύου τοῦ ὁδοκαθαριστοῦ. Ἄλλ' ἐνῶ ἀπηρχόμην, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσω τὰ χεῖλή μου νὰ ψιθυρίσωσι: Ἠττωχὰ χρυσάνθεμα!

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΤΟ ΚΑΤΑΔΡΟΜΙΚΟΝ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Ξεύρετε ὅποιον θὰ εἶναι τὸ καταδρομικὸν τοῦ μέλλοντος; Ὁ σοφὸς Α. Ρουσὸ τὸ περιγράφει:

Τὸ νέον Δρῆνωτ θὰ ἔχη 23-24 χιλιάδας τόννων, δηλαδή τὸ ἐκτόπισμά του θὰ μείνῃ σχεδὸν τὸ αὐτὸ πρὸς τὸ σημερινόν. Ἀλλὰ τὸ καταδρομικὸν τοῦ μέλλοντος θὰ ἔχη τριπλοῦς πύργους, περιέχοντας τρία βαρέα πυροβόλα, ἀντὶ δύο καὶ δι' ὀδίδας 35ῆ χιλιοστομέτρων ἀντὶ 305 ὡς σήμερον. Τοῦτο θὰ συνεχέντρον τὸ φοβερόν πῦρ τῶν πυροβολίων, ἅτινα εἰς τὸν ἐλάχιστον χρόνον θὰ δύνανται νὰ ἐξαπολύουν λαίλαπα σιδήρου κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸν θώρακα, μεγάλα τροποποιήσεις προτείνονται. Θὰ τοποθετηθῇ πρὸ τοῦ θώρακος, ὅστις ἔχει τριάκοντα ἑκατοστομέτρων πάχος, ἕτερος εἴκοσι πέντε χιλιοστομέτρων μόνον τὸν θώρακα τοῦτον ὀνομάζουσι «ὕποκάμισον».

Ἡ ὀδὸς μὲ τὸ μεταλλικὸν περίβλημά της διατρύπᾳ μὲν τὸ «ὕποκάμισον», ἀλλ' ἀφίνει ἐν αὐτῷ τὸ περίβλημά της καὶ μένει ἀκέφαλος, ἀκολουθεῖ τὸν ὁρόμον της, διασχίζει τὸ μικρὸν διάστημα τὸ μεταξὺ τῶν δύο θωράκων, ὅταν δὲ φθάσῃ τὸν δεύτερον, δὲν δύναται νὰ τὸν διατρήσῃ, οὔτε νὰ τὸν θραύσῃ.

Ὡς κινητήριον δύναμιν τὸ καταδρομικὸν τοῦ μέλλοντος ἔχει καθύς ἐσωτερικὴν (combustion interne) συστήματος Diesel, ἣτις δὲν ἐξάγει καπνόν, ὅστις κρίνεται λίαν ἐπικίνδυνος εἰς τὰς πολεμικὰς ἐνεργείας.

Ἐν γένει τὸ καταδρομικὸν τοῦτο θὰ εἶναι τελειότατον εἰς ταχύτητα καὶ εἰς ἰσχύον.

Ποῦ βαίνει ὁ ἀνθρώπος! Ἐνῶ ἐν τμήμα τῆς ἐπιστήμης φροντίζει νὰ τὸν ἀνασύρῃ ἐκ τοῦ θανάτου καὶ τοῦ ὀλέθρου, ἐν ἑτερον τελειοποιεῖ τὰ μέσα τῆς καταστροφῆς του!

ΑΙ ΝΕΑΙ ΑΚΤΙΝΕΣ

Αἱ ἀκτίνες Ultra Violets, αἱ ἐκπεμπόμεναι ὑπὸ λαμπτήρος ἐκ χαλικοπορίτου μετὰ ἀτμῶν ὑδραργύρου, ἔχουσι σπουδαίαν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς φυτικῆς βιολογίας. Νωποὶ οἱ λωδοὶ τῶν ὀσπρίων δὲν ἔχουσιν ὁσμὴν, ὅταν ὅμως τοὺς ὑπαβάλωμεν εἰς τὰς ἀκτίνας ταύτας, ἐν ἄρωμα διαχέεται. Τὰ ἄλατα τῆς μαγνησίας ἐπιτυχάνουσι τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο, καὶ τὸ καθι-
στῶσι βαθύτερον.

ΚΛΙΝΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΩΝ (Πέραν, παρὰ τὴν ἐκκλησίαν τῆς Παναγίας, Πασαῖς Ὀλιβο). Ἰδρυθῆ παρὰ τοῦ ἱατροῦ καὶ γυναικολόγου μαιευτῆρος κυρίου Ν. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ καὶ ἐργάζεται μετὰ μ. Θεραπεύονται αἱ ἀμηνόρροιαί, τὰ παθολογικὰ ὑγρά τῆς μήτρας καὶ αἱ παρατολίσεις αὐτῆς. Πληγαὶ καὶ σιμήτραι. Ὀγκοὶ καὶ ἄτακτα ἔμμηνα. Πονοὶ τῆς μήτρας καὶ ἡ στειρώσις. Ἀναλαμβάνει τὰς ἐγκύους τρας καὶ ἡ στειρώσις. Ἀπό τὴν ἐγκυμοσύνην μέχρι τοῦ τοκετοῦ, ὑπ' εὐθύνην του, χωρὶς κανένα κίνδυνον. Δωμάτιον ἀναπαύσεως ἰδιαίτερον.

Αἱ ἀκτίνες Ultra Violets ἐπιδρῶσι διὰ νὰ παραγάγωσιν ἄρωμα, τὸ ὅποιον δὲν προϋπήρ-
χεν εἰς τὸ φυτόν.

Κατὰ τὰς ὑπερόχους νύκτας τῶν τροπικῶν μερῶν, αἱ κτίνες εἶναι ἐν ταύτῳ θερμαὶ καὶ ὑγραί, ὁπότε ἐν εἶδος ἰώδους φωταυγείας ἀπλοῦται ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἐν τῇ βαθείᾳ ἀναπαύσει τῆς ἀτμοσφαιρας, οἱ ταξειδιῶται καὶ οἱ ναυτικοὶ συμφωνοῦσιν, ὅτι μία ὁσμὴ βανίλιας ἀπλοῦται ἐν τῇ θαλάσῃ ἐπὶ ἐκτεταμένης ἀποστάσεως. Ἐξάπαντος ἡ ἐπίδρασις τῶν ἀκτίνων Ultra Violets ἐπὶ λωδῶν τῆς βανίλιας παράγει τὴν διάχυσιν τοῦ ἀρώματός της.

ΛΑΜΠΗΤΗΡ ΟΜΙΛΩΝ

Ἐπάρχει λαμπτήρ, ὁ ὁποῖος ὀμιλεῖ ὄχι βέβαια ὡς οἱ φλύαροι, ἀλλὰ τότε μόνον ὁσάκις εἶναι ἀνάγκη νὰ ὀμιλήσῃ.

Ἡ γλῶσσά του εἶναι ἐν εἶδος ἐπιπλήξεως, προειδοποιούσης ὅπως ἐξυπηρετήσῃ. Παράγεται ὅταν ἐξ ἀπροσεξίας ἡ ὀρθοαλλίς τοῦ λαμπτήρος ὑψωθῇ πέραν τοῦ ὀρισμένου σημείου της καὶ δηλώνει, ὅτι εἶναι ἐπείγον νὰ καταδιεασθῇ διὰ νὰ μὴ καπνίξῃ.

ΒΕΛΟΝΑΙ ΤΑΞΕΙΔΕΥΟΥΣΑΙ

Μία βελόνη δύναται νὰ ταξειδεύσῃ ἐντὸς τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ ἐπὶ ἔτη. Αὐτὸ τὸ διεπίστωσεν ἡ ἐπιστήμη, ἐξεδηλώθη δὲ ἐσχάτως ἐπὶ μιᾶς δεσποινίδος τοῦ Πέραν. Ἡ δεσποινὶς αὕτη, Ἀνδρονίκη Σαραβάνου καλουμένη, πρό τινων ἡμερῶν ἠσθάνθη φοβεροὺς πόνους ἀνωθεν τοῦ ὀμφαλοῦ. Οἱ περὶ αὐτὴν ἀπέδωσαν τὸ πρᾶγμα εἰς στομαχικὰς ἀνωμαλίας, ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ κακὸν ἐξεδηλώθητο φοβερώτερον, ἠναγκάσθησαν νὰ καταφύγωσιν εἰς χειρουργικὴν ἐπέμβασιν. Ὁ ἱατρὸς κ. Καίρης κληθεὶς, προέβη εἰς ταύτην καὶ λίαν ἐπιτυχῶς ἐξήγαγεν ἐκ τῆς κοιλίας τῆς κόρης μίαν βελόνην ἐσχωριασμένην ἐκ τῆς πολυχρονίου ἐντὸς τοῦ σώματος διαμονῆς της. Ἡ βελόνη αὕτη, ὡς ἀμυδρῶς ἐνθυμείται ἡ δεσποινὶς, ἐνεπήχθη εἰς τὸν μηρόν της πρὸ ἔτους σχεδόν, ἐκείθεν δὲ ἐταξειδεύεν εἰς τὸ σῶμα.

ΝΕΑΙ ΣΙΑΜΑΙΑΙ ΑΔΕΛΦΑΙ

Κατὰ τὴν τελευταίαν συνεδρίασιν τῆς Βερολιναίας Ἰατρικῆς Ἐταιρείας, ὁ καθηγητὴς Μποντενχάϊμερ παρουσίασε δύο μικρὰς Ἀγγλίδας ἀδελφάς, τὰς Νταϊζυ καὶ Βάϊολετ Χίλτον, αἱ ὁποῖαι εἶνε συγκολλημέναι μεταξὺ τῶν εἰς τὰς λαγόνας, ὅπως αἱ γνωσταὶ Σιαμαῖαι ἀδελφαί.

Τὰ ξανθόμαλλα μικρά, μόλις 3 1/2 ἐτῶν τὴν ἡλικίαν, εἶναι ἠγιέστατα, ἔχουν χωριστὰ ὄλα τὰ σπλάγγνα, ἐκτὸς τοῦ κατωτέρου μέρους τοῦ ἐντερικοῦ σωλήνος.

Αἱ διαθέσεις των, σωματικαὶ τε καὶ ψυχικαί, δὲν ἔχουν καμμίαν ἀμοιβαϊότητα. Ἐνῶ

ἡ μία κοιμάται, ἡ ἄλλη πιθανόν νὰ ἀγρυπνῇ, ἐνῶ ἡ μία γελᾷ, ἡ ἄλλη δυνατὸν νὰ κλαίῃ. Ἡ δυνατωτέρα ἐκ τῶν δύο τρέχουσα παρασύρει καὶ ἀκουσαν τὴν ἀσθενεστέραν.

Ὁ καθηγητὴς νομίζει τὴν ἐγχείρισιν πρὸς χωρισμὸν τῶν δύο παιδιῶν ἀκίνδυνον, κρίνει ὅμως ὅτι πρέπει νὰ γείνη μετὰ τρία ἢ τέσσαρα ἔτη, διὰ νὰ ἰσχυροποιηθῇ ἀκόμη περισσότερον ὁ διίδυμος ὀργανισμὸς.

ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΩΧ

Ἐπὶ τὴν ἐπίτιμον προεδρείαν τοῦ ἀρχικαγκελλαρίου Μπέτμαν Χόλβεγκ ἐσχηματίσθη ἐπιτροπή, περιλαβοῦσα πάσας τὰς ἐπισημότητας τῶν τεχνῶν, τῶν ἐπιστημῶν καὶ τοῦ ἐμπορίου ἐν Βερολίνῳ, πρὸς συλλογὴν ἐράνων δι' ἀνεγερσιν ἀναμνηστικοῦ μνημείου εἰς τὸν μέγαν ὕγιεινολόγον Κώχ.

Ἡ ἔκθεσις τῶν ὀρχεοειδῶν

Τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν τὸ πρῶτ ἠναιξεν εἰς τὸ κοινόν, ἐντὸς τῶν αἰθουσῶν τῆς Πρωσικῆς Βουλῆς, ὀραιότατη ἔκθεσις ὀρχεοειδῶν, τὰ ὁποῖα ἀπὸ 15 ἡδῆ ἐτῶν καλλιεργοῦνται ἐπιμόνως ἐν Βερολίνῳ, ὅπως κατορθωθῇ ἡ ἀφθονος παραγωγή καὶ ἡ προσφορὰ αὐτῶν εἰς εὐθηνὰς τιμὰς.

Προσωρινῶς εἶναι γνωσταὶ ὀκτὼ χιλιάδες παραλλαγὰι τῶν ὀραιῶν ἀνθέων, τὰ ὁποῖα ὄχι μόνον ἔχουν τὰ χαριέστερα καὶ ἀδρότερα σχήματα, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μακρὸν διατηροῦν εἰς τὰ ἀνθοδοχεῖα τὰ χρώματα καὶ τὴν δροσερότητα των.

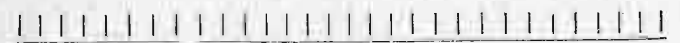
Ἡ ἔκθεσις παρουσίασε θαύματα ἀληθινὰ χρωμάτων καὶ νέων εἰδῶν, ἐπιτευχθέντων διὰ διασταυρώσεων, ἐγνώρισε δὲ εἰς τὸ κοινόν πλείστα ὀραιότατα ὀρχεοειδῆ, τὰ ὁποῖα ἡ κηπουρικὴ ἡδῆ κατέστησε προσιτὰ δι' ὄλους.

Νὰ ἴδωμεν πότε καὶ οἱ ἰδιόκοι μας ἀνθῶναι θὰ φιλοτιμηθοῦν νὰ ἀναπτύξωσιν ὀρχεοειδῆ ἐνταῦθα, ὅπου τὸ κλίμα εἶναι πλασμένον διὰ τέτοια φυτὰ.

Μία τοιαύτη πρόσδος πάντως θὰ εἶναι πολὺ προτιμότερα καὶ πρακτικώτερα διαφήμισις ἀπὸ ὅλας τὰς ἀντεγκλήσεις καὶ τὰς διατριβὰς.

Τὰ χρυσάνθεμα ἡδῆ ἐλασποιοῦθησαν, διατι νὰ μὴ λασποιοῦν καὶ τὰ ὀρχεοειδῆ;

Ἄργος.

«Ι Π Π Ο Κ Ρ Α Τ Η Σ»

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Διευθυντής και ἀρχισυντάκτης Μ. ΜΟΥΣΕΙΔΗΣ ἱατρός.

Ἐτησίως τόμος 800 περίπου σελίδων.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ 40 ΓΡ. ΔΙ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑΝ

10 ΦΡΑΓΚΑ ΔΙΑ ΤΟ ἘΞΩΤΕΡΙΚΟΝ 10

Ἡμίσεια τιμὴ διὰ τοὺς φοιτητὰς τῆς ἱατρικῆς.

Τὸ εὐθηνότερον ἐπιστημονικὸν ἑλληνικὸν περιοδικόν.

Πέραν, 6, ὁδὸς Χατζῆ Ἀχμέτ, 6.

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

Εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Βουλὴν εὗρεν ἀντίστασιν ὁ κ. ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης, ὁ ὅποιος εἰσηγήθη νομοσχέδιον περὶ διορισμοῦ στενογράφων καὶ δακτυλογράφων γυναικῶν εἰς τὰ ὑπουργεῖα.

Τὸ νὰ ἀντιστῇ ἡ ἀντιπολίτευσις εἰς τὸν νεωτερισμὸν αὐτὸν εἶναι πρᾶγμα φυσικώτατον. Αἱ ἀντιπολιτεῖσαι ἀποδοκιμάζουν συνήθως τὰς ἰδέας τῆς Κυβερνήσεως, καὶ ἑξαιρετικῶς ἐκεῖνας, αἱ ὁποῖαι τῆς ἐξασφαλίζουν δημοτικότητα καὶ αὐξάνουν γύρω τῆς τὸς συμπαθείας.

Καὶ ὁ νόμος, ὁ ὅποιος ἀνοίγει μίαν νέαν θύραν προόδου εἰς τὴν χώραν, ὁ νόμος, ὁ ὅποιος χαρίζει ἓνα κομμάτι ψωμί ἔντιμον εἰς τὴν πτωχὴν βιοπαλαίστριαν, ὁ νόμος, ὁ ὅποιος διευκολύνει τὸν πατέρα κοριτσιῶν εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ἐντίμου ὑπάρξεως καὶ ἀποκαταστάσεως τῶν, ὁ νόμος ποῦ παίρνει τὸν ἄνδρα ἀπὸ τὸ παιγνιδάκι τῆς γραφομηχανῆς καὶ τὸν ἐξαποστέλλει εἰς τὸ ἐγκαταλελειμμένον χωράφι, εἰς τὸ ρημαγμένο ἀμπέλι, εἰς τὴν βιομηχανίαν καὶ τὴν γεωργικὴν παραγωγὴν τῆς χώρας, ὁ νόμος αὐτὸς ποῦ ἠμποροῦσε ν' αὐξήσῃ τὴν δημοτικότητα τῆς Κυβερνήσεως, δὲν ἠμποροῦσε παρὰ νὰ χαρίσῃ νέας συμπαθείας.

Ἡ ἀντιπολίτευσις λοιπὸν ἔκαμε τὸ καθήκον τῆς, εὗρίσκειται μέσα εἰς τὸν ρόλον τῆς καὶ εἶνε δικαιολογημένη. Ἀλλὰ ἡ συμπολίτευσις; Ἀλλ' ἡ μεγάλη ὁμὸς τῶν Κυβερνητικῶν Βουλευτῶν, ἡ ὁποία ἀντετάχθη εἰς τὸν ὠραῖον νεωτερισμὸν τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης, τί ἔχει νὰ εἰπῇ εἰς ὑπεράσπισίν τῆς, πῶς θὰ ἀμυνθῇ διὰ τὴν ὀπισθοδρομικότητα αὐτῆς;

Τὰ πάτρια. Ἴδου ἡ μεγάλη λέξις, ὀπίσω ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ὀχυρόνεται αἱ μικραὶ ἰδέαι. Ἴδου οἱ προμαχῶνες, ὀπίσω ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐνεργεῖται σημαντικὰ ὁ πόλεμος ὁ καταδιωκτικὸς κατὰ τῶν μικρῶν καὶ ἀδυνάτων. Ἴδου ἡ σημαία, ὑπὸ τὰς πτυχὰς τῆς ὁποίας σκεπάζεται ὁ ἐγωισμὸς τοῦ ἰσχυροῦ φύλου καὶ αἱ ἀρχαὶ τῆς συναλλαγῆς μὲ τοὺς διαθέτοντας ψήφους.

Ἀλλ' ἀφοῦ σέβεσθε τὰ πάτρια, διατί δέχεσθε τὸς γυναῖκας εἰς τὰ Πανεπιστήμια καὶ τὰ Πολυτεχνεῖα; Διατί ἐπιτρέπετε νὰ ἐργάζωνται νύκτα καὶ ἡμέραν εἰς τὰ ἐργοστάσια παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν ἀνδρῶν; Διατί τὰς ἀφίνετε νὰ περιφέρονται ἐλεύθεραι εἰς τοὺς δρόμους καὶ τὰς πλατείας καὶ δὲν ἐξαπολύετε ὀπίσω τῶν φρουρῶν καὶ γυναικονόμους διὰ νὰ τὰς φυλάττουν; Διατί δὲν ἐπανεφέρατε τὸν ἰστὸν καὶ τὴν ἡλακίτην εἰς τοὺς γυναικωνίτας σας, ὥστε νὰ ἀσχολῆτε τὰ ἀργὰ χέρια καὶ νὰ μετριάσετε τὰ ἔξοδα τοῦ οἰκογενειάρχου καὶ νὰ χορηγήτε ψωμί εἰς ἐκείνην, ἡ ὁποία ἐμπρὸς

εἰς τὰ μάτια σας ρίπτεται εἰς τὸν δρόμον διότι πεινᾷ;

Καὶ ἀφοῦ δὲν κάμνετε τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτά, διατί παρουσιάζετε τὰ πάτρια μόνον ὅπου νομίζετε ὅτι ἡ ἱερὰ λέξις ἀποκοίπτει τὴν ὀπισθοβουλίαν καὶ ὀπισθοδρομικότητά σας; Ἴδετε τοὺς Βουλγάρους, τοὺς νεωτέρους μας εἰς τὴν ἐλευθερίαν κατὰ πενήντα ἔτη. Ἴδετε ὅλους τοὺς ἄλλους μικροὺς λαοὺς τοῦ Αἴμου. Ἴδετε καὶ τοὺς ἐπίσης μικροὺς τὴν ἔκτασιν, ἀλλὰ γίναντας εἰς πλοῦτον καὶ πολιτισμὸν λαοὺς τοῦ Βορῶ; Παντοῦ ἤνοιξαν διάπλατα τὰς θύρας τῶν πρὸς τὴν ἐργαζομένην γυναῖκα. Παντοῦ ἡ ἐλαφρὰ καὶ λεπτὴ καὶ μὴ ἀπαιτοῦσα δυνατοὺς μῦς ἐργασία ἀφῆθη εἰς αὐτήν. Παντοῦ οἱ ἄνδρες ὑπῆρξαν πατέρες καὶ ἀδελφοὶ στοργικοὶ καὶ πολῖται ὑπέροχοι καὶ γενναῖοι καὶ δίκαιοι.

Ὅπου τὰ σίδηρα τῆς σκληρίας καὶ τοῦ γυναικωνίτου πίπτουν, ἡ ἐργασία μὲ τοὺς νόμους τῆς ἰσότητος κάμνει ἔφοδον διὰ τὴν ἀκμὴν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὴν πρόοδον τῆς ἀνθρωπότητος.

Μὴν ὑμῶνετε λοιπὸν μίαν ἄλλην φορὰν ἀκόμη τὰ σίδηρα αὐτὰ διὰ νὰ ἐμποδίσετε τὴν γυναῖκα νὰ ἐργάζεται ὅπου ἠμπορεῖ. Ἀφοῦ τῆς παρέχετε ὅπωςδήποτε τὰ μέσα τῆς μορφώσεως, παρέξατέ τῆς γενναῖα, ἐλεύθερα, ὅπως ἀρμόζει εἰς ἄνδρας πολιτισμένους, καὶ τὰ στάδια τῆς ἐργασίας, εἰς τὰ ὁποῖα θὰ χρησιμοποιοῦσιν τὴν μόρφωσίν τῆς.

Ἡ ζωὴ ἀπλοποιεῖται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, οἱ γάμοι εὐκολύνονται, ἡ φυλὴ ἐνισχύεται καὶ πολλαπλασιάζεται καὶ γίνεται δυνατὴ καὶ ὠραία. Διότι μόνον αἱ γυναῖκες ποῦ ἐργάζονται καὶ ποῦ ἀποκοτῶν κάποιαν οικονομικὴν ἀνεξαρτησίαν δὲν κάμνουν γάμους ἐμπορικοὺς, γάμους συμφεροντολογικοὺς, γάμους ὅπως τ' ἴγη, ποῦ τελειώνουν εἰς καταστροφὰς καὶ διαζύγια. Ἀλλὰ δὲν μένουν καὶ γεροντοκόρες.

Ἡ ἐργασία διὰ τὴν πτωχὴν εἶναι μίαν προῖκα, ἓνα εἰσόδημα τακτικόν, μίαν ἀξιοπρεπῆς ἐξασφάλισιν μέρους τῶν οἰκογενειακῶν ἐξόδων, ὅταν δὲν εἶναι ἡ συντήρησις γερόντων γονέων καὶ ἀνηλίκων ἀδελφῶν ἢ παιδίων.

Ἡ ἐργασία δὲν παραλίπει τὰ καλὰ ἦθη, δὲν χαλαρόνει τὴν συνεκτικότητα τῶν οἰκογενειακῶν δεσμῶν. Εἶναι ὁ ἀγρυπνὸς φρουρὸς τῆς ἠθικῆς καὶ ὁ γουστὸς κοῖκος ποῦ συσφίγγει τοὺς δεσμοὺς τῆς στοργῆς καὶ τῆς ἀλληλεγγύης εἰς τὴν οἰκογένειαν. Ἡ ἐργασία δημιουργεῖ τὸν σεβασμὸν τοῦ ἀτόμου καὶ τὴν ἰσότητα καὶ καταλίπει βαθυμυθὸν καὶ κατ' ὀλίγον τὸ κράτος τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ ἀδελφοῦ, ὁ ὅποιος, διότι θυσιάζεται, ἀδημονεῖ καὶ συχνὰ μεταβάλλεται εἰς θῆμα, ἀλλὰ καὶ εἰς τύραννον.

Βουλὴ, ἡ ὁποία ἔχει τὴν τιμὴν νὰ τιτλοφορεῖται Ἀνορθωτικὴ καὶ ν' ἀποτελῆται ἀπὸ

νέους, ἔπρεπε νὰ ἔχη μελετήσῃ ὅλα αὐτὰ τὰ ζητήματα καὶ νὰ μὴν ἐξανίσταται κατὰ νεωτερισμῶν, τῶν ὁποίων τὴν χρησιμότητα παλαιοὶ γέροντες πολιτευταί, ὡς ὁ Δηλιγιάννης καὶ ὁ Τρικούπης, εἶχον ἀναγνωρίσει καὶ ἀποδεχθῆ.

Ἀθῆναι.

ΚΗΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΝ ΔΡΑΜΑ

Ὁ καθηγητὴς τῆς Ἑλληνικῆς Φιλολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Αἴλλης ἐν Γαλλίᾳ κ. Μεδεοῖκ Ντεφοῦο ἀνέλαβε νὰ κάμῃ τρεῖς διαλέξεις εἰς μίαν δημοσίαν αἴθουσαν τῆς πόλεως ταύτης περὶ τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ δράματος καὶ τῆς Ἑλληνικῆς μουσικῆς.

Ἡ πρώτη διάλεξις ἐγένετο πρὸ τινῶν μόλις ἡμερῶν. Ἡ εὐοτυχία αἴθουσα ἐφάνη πάρα πολὺ μικρὰ διὰ νὰ πεοιλάβῃ τοὺς προσελθόντας, πολλοὶ τῶν ὁποίων ἀπεκλείσθησαν ἐλλείψει γώρου.

Ὁ κ. Ντεφοῦο ἔλαβεν ὡς θέμα μίαν παράστασιν τῆς «Ἀντιγόνης» τοῦ Σοφοκλέους κατὰ τοὺς κλασικοὺς χρόνους τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν. Ὁμίλησε περὶ τοῦ ἔθους τῆς παραστάσεως τραγωδιῶν κατὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ Διονύσου καὶ ἐπέδειξεν εἰς τοὺς ἀκροατὰς του φωτεινὰς προβολὰς τῶν σημερινῶν βουσιπῶν τοῦ θεάτρου τοῦ Διονύσου καὶ τοῦ Ἡρώδου τοῦ Ἀπτικοῦ, ἀναπαραστήσας τὴν ἀπὸ σκηνης διδασκαλίαν τῶν ἀρχαίων ἀριστουργημάτων, τοὺς χρόνους περὶ τὴν Θεμέλην, τοὺς προσεκτικὸς θεατὰς ἐπὶ τῶν ἀμφιθεατρικῶν ἐδωλίων, καὶ ὀμίλησεν ὠραιότατα περὶ τῆς ἀρχαίας θεατρικῆς κριτικῆς, κριτικοὶ τῆς ὁποίας ἦσαν ποιηταὶ καὶ φιλόσοφοι.

Τὸ γαλλικὸν κοινὸν ἤκουσε καταμαγευμένον τὴν παρ' εἰδικοῦ ἐξιστόρησιν τῆς λαμπρῆς ἐκείνης περιόδου τῆς Ἑλληνικῆς Τέχνης.

Ἡ δευτέρα διάλεξις τοῦ κ. Ντεφοῦο θὰ ἔχη θέμα μίαν παράστασιν τῶν «Ἀχαρνέων» τοῦ Ἀριστοφάνους εἰς τὰς ἀρχαίας Ἀθήνας.

Ἐξεδόθη:

Διὰ τοὺς γονεῖς καὶ διὰ τὴν νεολαίαν μας
B. Κιολεμένογλου — *Τὰ Ἀφροδίσια νοσήματα*

Εὗρίσκειται εἰς ἅπαντα τὰ βιβλιοπωλεῖα

καὶ παρὰ τῷ συγγραφεῖ:

Δίοδος Γαλατᾶ Σεραῖ, ἀριθ. 1.

— Τιμὴ γρ. 4 —

Η ΚΕΡΚΥΡΑΙΑ ΚΟΡΗ

Μυθιστορία ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ Ν. ΣΑΡΑΔΟΥ

(συνέχεια ἀπὸ σελίδος 841)

Ἐλαβε λοιπὸν ὕψος σοβαρὸν, τὸ ὁποῖον, ἄλλως τε, ἦτο ἐν μεγίστῃ ἀρμονίᾳ μετὰ τὴν ὠραίαν του κεφαλὴν καὶ τὴν υπερήφανόν του στάσιν, καὶ ἐγείρων τὰς χεῖρας καὶ τὰ ὄμματα εἰς τὸν οὐρανόν,

— Ὑγίαινε, κόρη μου! Ὑγίαινε, Μυρτώ μου! Βλέπω ὅτι ἀναχωρεῖς χωρὶς νὰ λυπῆσαι, ἀλλὰ δὲν ὀργίζομαι διὰ τοῦτο. Ἄφοῦ πρέπει νὰ χωρισθῶμεν, προτιμότερον νὰ χωρισθῶμεν ἔτσι. Εὐχομαι νὰ εὖρης ἀλλαχοῦ τὴν εὐτυχίαν, τὴν ὁποῖαν δὲν εὖρες εἰς τὸ σπίτι μας!

— Εἶναι ἡ τελευταία λέξις, τὴν ὁποῖαν μοὶ εἶπεν ἡ ἡψυχόρραγοῦσα μητέρα μου! εἶπεν ἡ Μυρτώ, τῆς ὁποίας οἱ ὀφθαλμοὶ ἐλαμψαν, δὲν ἐδάκρυσαν ὅμως.

— Ἡ μητέρα της, πάντοτε ἡ μητέρα της, ἐψιθύρισε ὁ σύζυγος τῆς Εὐφροσύνης, ὅστις ἠσθάνθη ἀναξιομένην τὴν ἀνεπούλωτον πλεγγὴν του... Τὸ ἐγνώριζεν αὐτή;... Καὶ ἂν τὸ γνωρίζῃ, ἄς πάρῃ μαζί της τὸ μυστικὸν καὶ εἶθε οὐδέποτε νὰ τὴν ἐπανίδῃ πλέον...

Ἐχαιρέτησε τὸν κ. Λώρη μετὰ ὑπερηφάνειαν καὶ μετὰ χειρονομίαν ἠθοποιῶν, προσποιουμένου διὰ τὸ δημόσιον, καὶ χωρὶς νὰ προσθέσῃ λέξιν, ἢ νὰ ρίψῃ ἐν τελευταίον βλέμμα ἐπὶ τοῦ παιδίου, ἀνεχώρησε.

Ἡ σκηνὴ αὕτη τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ ἡ τοσοῦτον δηκτικὴ ἐν τῇ ἀπλότητί της καὶ ἡ ἀριδίλως ἀποδεικνύουσα τὴν δραστηριότητα τοῦ χαρακτήρος τῆς νεαρᾶς κόρης, συνεκίνησε τὰ μέγιστα τὸν κ. Λώρη.

— Εἶναι ὀρειχαλκὴν καρδιά, ἢ ἡ φύσις ἔθεσεν εἰς τὸ μαρμαρίνον τοῦτο στῆθος, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ κ. Λώρης, καὶ ἔθεσε τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς Μυρτῆς.

Ἡ Μυρτῶ ἠγνόησεν ὅτι δὲν τῇ ἔλεγον καὶ ἀπαντῶσα εἰς τὴν σιωπηρὰν ταύτην ἐρώτησιν, εἶπεν :

— Ἐκαμα τὴν μητέρα μου νὰ κλάψῃ καὶ δὲν μ' ἀγαποῦσε.

Καὶ ἀμέσως κατόπι, λίαν χαμηλοφώνως, προσέθηκε :

— Ἐὰν δὲν ἦτο τοιοῦτος, δὲν θὰ τὸν ἐγκατέλιπον ποτέ, οὔτε διὰ νὰ σᾶς ἀκολουθήσω, κύριέ μου.

— Ἄς μὴ ὀμιλῶμεν πλέον διὰ τὸ παρελθόν, εἶπεν ὁ κ. Λώρης... Ὅλα αὐτὰ εἶναι τὸ παρελθόν τὸ κακὸν καὶ μοχθηρὸν. Δησιόνησέ το, σκεπτομένη τὴν ἀναμένουσάν σε εὐτυχίαν, καὶ μὴ ἀτένιζε πλέον ἢ πρὸς τὸ μέλλον.

Τὴν ἐπιασεν ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ λίαν εὐθύμως τῆς εἶπε :

— Τώρα εἶλα νὰ ἐνδυσθῆς.

Αἱ λέξεις αὗται προὔξενον εἰς τὴν νεαρὰν κόρην ἐκπληξιν.

Ἡτένισε τὸν κ. Λώρη, ὡς εἰ ἤθελε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ ἂν ἤκουσε καλῶς. Ἐπειτα ἔρριψε βλέμμα οἴκτου ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων της, τὰ ὁποῖα, παρὰ τὴν ἀθλίαν κατάστασίν των, δὲν ἐπηρέαζον ποσῶς τὴν καλλονὴν της, καὶ εἶπε :

— Πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσῃ τις, ὅτι ἂν με κρίνῃ τις ἐκ τῆς ἐνεστώσης περιβολῆς μου, δὲν θὰ σχηματίσῃ καθόλου εὐνοϊκὴν ἰδέαν περὶ τῆς καλαισθησίας μου.

— Τὰ πράγματα θ' ἀλλάξουν, εἶπεν ὁ κ. Λώρης, καὶ χωρὶς νὰ προσθέσῃ ἄλλην λέξιν, ὠδήγησε τὴν κηδεμονευομένην του εἰς ἀγγλικὸν τι κατάστημα, γνωστότατον εἰς τὴν πόλιν διὰ τὴν περὶ τὰ ταξειδιωτικὰ φορέματα κυριῶν καὶ κυριῶν εἰδικότητά των.

Ὁ Τζῶν Σμιθ ἐξήτασε διὰ τοῦ βλέμματος τὴν Μυρτῶ ἐπιμελῶς, καὶ εἶτα προσέκαλεσε τὴν «πρώτην» καὶ τῆς εἶπεν :

— Ὁδηγήσατε τὴν δεσποινίδα εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα καὶ ἐνδύσατέ τὴν με κάτι τι ἀπλοῦν· θὰ τὴν ἐπαναφέρετε καὶ πάλιν ἐδῶ καὶ θὰ σᾶς δώσω τὰς ὁδηγίας μου.

Ὅτε ἡ Μυρτῶ καὶ ἡ «πρώτη» ἐξηφανίσθησαν, ὁ ράπτης, στραφείς πρὸς τὸν κ. Λώρη, τῷ εἶπεν :

— Ἡδὴ δὲν τὴν ἐνδύω, τὴν περιβάλλω ὅταν θὰ ἐπανέλθῃ, θ' ἀποφασίσω διὰ τὴν ἐνδυμασίαν της, δι' ἣν ὅμως πρέπει ἐκ τῶν προτέρων νὰ μοὶ δώσατε τὰς διαταγὰς σας.

— Ἐχω ἀπόλιτον εἰς ὑμᾶς ἐμπιστοσύνην. Ἐγὼ εἶμαι ὅλως ξένος πρὸς τὰ τῆς ἀμφιέσεως κορασιδῶν τῆς ἡλικίας τῆς προστατευομένης μου. Νὰ τῆς κάμετε ἐν φόρεμα κομψὸν καὶ εὐπρεπές· ἀλλὰ νὰ μὴ τὴν ἐξαίρη καὶ πολὺ.

— Τὸ τοιοῦτον θὰ μοὶ εἶναι δύσκολον!... Τὰ φορέματά μου ἔχουσιν ἰδιόζουσαν σφραγίδα... Ἄφ' ἑτέρου ἡ δεσποινὴς εἶναι τοσοῦτον ὠραία...

Ὁ κ. Σμιθ ὠμίλει ἔτι, ὅτε ἡ «πρώτη» ἐνεφανίσθη μετὰ τῆς Μυρτῆς, ἦτις, ὑπὸ τὴν νέαν αὐτῆς ἀμφίεσιν ἦτο ὅλως ἀγνώριστος.

Μετὰ τῆς ἀνεπιλήπτου καλαισθησίας της, ἡ Μυρτῶ ἐξέλεξε τὸ ὕφασμα, ἐκ τοῦ ὁποίου θὰ κατασκευάζετο τὸ ταξειδιωτικὸν της φόρεμα, μετὰ τὸ ὁποῖον θὰ μετέβαινε εἰς Παρισίους, ὅπου θὰ συνεπληροῦτο ἡ προῖξ αὐτῆς. Ὁ κ. Λώρης συνέστησεν εἰς τὸν καταστηματάρχη, ὅτι τὸ φόρεμα ἔπρεπε νὰ εἶναι ἔτοιμον τὴν ἕκτῃ τῆς ἐπομένης, διότι τὴν ὀγδόην θ' ἀνεχώρουν ἐκ τῆς πόλεως.

— Τώρα πρέπει νὰ φροντίσωμεν καὶ διὰ τὴν κόμμωσιν τῆς κεφαλῆς σου, εἶπεν ὁ κ. Λώρης, καὶ ὠδήγησε τὴν Μυρτῶ εἰς ἓν κουρείον.

Ὅτε ὁ κουρεὺς εἶδεν εἰσερχομένην εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ τὴν κεφαλὴν ἐκείνην, ἦτις ὑπὸ τὸν πλοῦτον τῶν τριχῶν ἐμαρτύρει περὶ τῆς ὀλίγης γνωριμίας τῆς κόρης μετὰ τοῦ φιλοκάλου κόσμου, ἔκαμε χειρονομίαν θαυμασμοῦ οὐχὶ ἀμίκτου μετ' ἐκπλήξεως.

Ὁ κ. Λώρης προσεποιήθη ὅτι δὲν παρετήρησε τὴν χειρονομίαν ἐκείνην καὶ μετὰ ὕψος φυσικώτατον εἶπε :

— Σᾶς παρακαλῶ, κύριε, νὰ κτενίσετε τὴν δεσποινίδα.

— Εὐχολον πρᾶγμα νὰ τὸ εἶπῃ τις, πλὴν δύσκολον νὰ τὸ κάμῃ. Ἐγὼ δὲν διαβλέπω ἄλλο μέσον πρὸς τοῦτο, ἢ νὰ κόψωμε τὰ μισὰ μαλλιά.

— Τὰ μισὰ! Θὰ εἶναι πολὺ· ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἐπιβλέπω αὐτὸ τὸ κόψιμο.

Ὁ κουρεὺς ἐφιλοτιμήθη νὰ ἐπιδείξῃ τὸ καλλιτεχνικὸν τάλαντόν του καὶ ἐτένισε μετὰ τοσαύτης φιλοκαλίας τὴν Μυρτῶ, ὥστε ὁ Λώρης ὅτε τὴν εἶδεν, εἶπε μετὰ θαυμασμοῦ :

— Ἐκάματε ἐν ἀριστοῦργημα, ἐπαξίως σᾶς προσφέρω τὰ συγχαρητήριά μου.

Ἡ Μυρτῶ, παρατηροῦσα ἑαυτὴν εἰς τὸ κάτοπτρον, ἐμειδία καὶ διηρωτάτο, ἂν θὰ παραμείνῃ πάντοτε τοσοῦτον ὠραία, ὅσα τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Ἐκ τοῦ κουρείου διηρῶνθησαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ὅπου ἔδειπνησαν, καὶ ἡ μὲν Μυρτῶ, καταβεβλημένη ἤδη ἐκ τοῦ ταξειδίου καὶ τῶν συγκινήσεων τῆς ἡμέρας, κατεκλίθη, ὁ δὲ κ. Λώρης ἐξῆλθεν ὅπως κάμῃ ἐν μικρὸν περίπατον ἀνά τὴν πόλιν. Περιῆλθε τὴν πόλιν, ἠγόρασε μερικὰ χροιώδη διὰ τὸ ταξειδιον, ἐπανῆλθε περὶ τὸ μεσονύκτιον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ ἐκοιμήθη καὶ αὐτός. Τὴν ἐπομένην ὄψυφνίσθησαν ἀμφοτέρωι λίαν ἐνωρὶς καὶ ὁ κ. Λώρης ἐπρότεινε εἰς τὴν Μυρτῶ νὰ μεταβῶσιν εἰς ἐπίσκεψιν τῶν ἀξιοθεάτων μερῶν τῆς πόλεως, τὰ ὁποῖα οὐδέποτε εἶδεν ἡ πτωχὴ κόρη

— Γνωρίζω, εἶπεν ὁ κ. Λώρης, ὅτι ἂν φύγῃς ἀπὸ τὴν πατρίδα σου χωρὶς νὰ πάρῃς καὶ τίποτε πρὸς ἀνάμνησιν της, θὰ ἔχῃς πάντοτε μίαν λυπηρὰν ἀνάμνησιν. Ἐσκέψου λοιπὸν νὰ σοὶ ἀγοράσω μίαν ἐθνικὴν ἑλληνικὴν ἐνδυμασίαν, ἣτις εἶμαι βέβαιος θὰ σοὶ ἀρέσῃ πολὺ.

Δάκρυ συγκινήσεως καὶ χαρᾶς ἐλαμψεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της Μυρτῆς καὶ ἡ καρδιά της ἐκτύπησεν ἰσχυρότερον τοῦ συνήθους ὑπὸ τὴν καινουργὴ αὐτῆς ἐσθίῃτα.

— Ἄ! εἶπε, μὴ εἰσθε τοσοῦτον καλός, διότι βλέπω ὅτι δὲν ἔχω τὴν δύναμιν οὔτε ἐπαξίως νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, οὔτε νὰ σᾶς ἀγαπήσω! Γνωρίζετε πῶς ἤμην ἐνδεδυμένη εἰς τὴν Ἐπαυλίαν τῶν Ρόδων... οὐδὲ ἄπαξ εἰς τὴν ζωὴν μου ἠδυνήθην νὰ ἐνδυσθῶ ὡς αἱ ἄλλαι... Ἄ! δὲν ἐπεθύμουν νὰ τὸ κάμω καθ' ἑκάστην... Ἀλλὰ μὴ φορὰ τὴν ἑβδομάδα, τὴν Κυριακὴν π. γ. . . Ἄλλ' ὄχι ποτέ, ποτέ! Καὶ νὰ ἤξεύρατε τὸ πόσον τοῦτο με ἐλύπει, νὰ ταῖς βλέπω νὰ φεύγουν με μεγαλεῖον καὶ ὑπερηφάνειαν—ἦσαν πράγματι ὠραῖαι αἱ ἀδελφαί μου, δὲν ἀληθεύει;— καὶ ἐγὼ ἔμενα ὀλομόναχη εἰς τὸ σπίτι, σὺν πτωχόπαιδο, σὺν νὰ μὴ ἤμουναι παιδί τους!

— Μὴ σκέπτεσαι πλέον ταῦτα, εἶπεν ὁ κ. Λώρης μετὰ ὕψος πατρικόν, καὶ μὴ λυπᾶσαι διὰ τίποτε, ἀφ' οὗ ὅτι δὲν εἶχες ἄλλοτε, τὸ ἔχεις τώρα.

(ἀκολουθεῖ)

ΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΚΛΕΟΝΙΚΗ! . . .

(Δοχήγημα).

Α΄.

Με βλέμμα άόριστον και δακρυσιμένο, με τὰ φρονιά της φρονιά ζαρωμένα, με την μελαγχολίαν επί της μορφής της της άχροσσοδινης, και με τὰς χείρας εις τὰ γόνατα, η Κλεονίκη έφαινετο βυθισμένη εις έδονηρούς συλλογισμούς.

Και είχε δικαίον η κακότυχη . . ., είχε δικαίον να κλαιή την μοίρα της, να παραπονηται κατά του μνηστήρος της καρδιάς της.

Τί άσπλαγγος! . . . Να θέλη να φύγη από κοντά της, να την αφήση μονάχην . . . Να θέλη να την άποχωρισθῆ σ' έποχή που ο έρωσ των ευρίσκετο εις έκείνο τό σημείο, που ένα λεπτό άεράκι έμπορεί να καταστρέψη δύο ανθρώπους . . .

Τί σκληρός! . . . Να θέλη να φύγη μακριά, πολύ μακριά, εις τὰ ξένα, και κατοπιν να λέγη πώς την αγαπά, να της έξομολογηται έρωτα ειλικρινή και καθαρό σαν τον κρύσταλλο που άσπάζεται το ρουάκι με το θεραπευτικό του φιλημα, καθώς έλεγεν.

Άλλ' όχι . . . Δεν έλεγε φέψμα, όταν, κρυτών τὰ χείριά της μέσα στα ίδια του, την κύτταζε στα μάτια, και ένα δάκρυο πύρινο κυλούσε και αυτό θαρρείς με πάθος, στο χουδωτό μουστάκι του! Δεν ήτο φεύτικο έκείνο το δάκρυο, και όταν έπεφτε το λεπτό της χείρι . . . ω! τότε ήτον άξιο να την κίμη να τρελλαθῆ από έρωτα και άφοσίωσι.

Πολλές φορές θέλησε να εξηγήση τί ήθελε να πῆ το δάκρυο έκείνο, μά τίποτε . . . Η σκέψις της αυτή έχάνετο μέσα στην άπαλή καρδιά της, που άφινε ν' άναίβῃ στο πρόσωπό της μια άναθυμίασις που μπόρουσε να την ρίξη σε έκιασιν από μέθην και ευτυχίαν και μια φωνή ανέβαινε στα χείλη της: «μ' αγαπά».

Μά κ' έκείνη; . . . όχι! έκείνη προσπαθούσε να φανῆ άξία σε έτοιμο έρωτα ευγενή και άθωο, και όλην την ήμέρα και όλην την νύκτα έκείνον έσολογιζέτο και τὰς γλυκάς λέξεις που ήλλαζον στην έρωτική τους γλώσσα.

Ω! η Κλεονίκη τον αγαπούσε τον Στέφανό της έμμανώς.

Και τώρα να θέλη να της φύγη . . . Άλλά έξαφνα άπαλά βήματα έκοψαν τὰς σκέψεις της, και τὰ βήματα αυτά ένόμισε πως ήσαν των άγγέλων του Παραδείσου. Ήτον έκείνος.

— Κλεονίκη μου, σ' αγαπώ . . . αυτή ήτο η καλημέρα του, και αυτήν την στολίσε με τὰ παντοεινά έκείνα λουλούδια της καρδιάς του με τὰ δύο δάκρυά του.

— Κλεονίκη μου, φεύγω Πλεον η ώρα ήλθεν. Όμως ξευρέ το: Για σένα και μόνο . . . σ' αγαπώ πηγαίνω στην ξενιτιά. Μά έννοια σου . . . και εκεί μακριά που θα είμαι θα σ' αγαπώ πιο πολύ, η γλυκειά αυρα της αύγουλας θα μου φέρη τους στεναγμούς σου, και με το περισσότερο σου έκείνο που έφινε επάνω του η καρδιά σου, με της άσπρες φτεροαυγίες του, χίλια δύο φιλή. Θα σ' αγαπώ μ' όλη την κακομοιριασμένη καρδιά μου και όταν δουλεύω, και όταν κοιμούμαι, και όταν διαβαζώ, και όταν βλέπω τὰ λουλούδια του κάμπου ν' άνθίζον, και τὰ πουλιά, αυτά τὰ ταιριά σου να κελαιδοῦν, άχ! . . . θα στενάζω, η καρδιά μου θα σπαράζεται, μά μακρυνή ένθύμησις, θα με μαγεύη, και ού τότε, Κλεονίκη μου — δεν ειν' έτσι; — δεν θα το ξεύρη πως σε θυμούμαι, και δεν θα με δίηης τα εύλογημένα έκείνα φιλή, που κρυφά-κρυφά σου έπερα όταν βγαίναμε μαζί στην έξοχήν, και παίζαμε σαν άθωα και τρυφερά παιδάκια; Α! . . . Είναι άνυπόφορο . . . πᾶ δεν βαστώ, Κλεονίκη μου, φεύγω, να μη με λησμονήσης . . .

Και η Κλεονίκη εις απάντησιν εκόλλησε τὰ τριανταφυλλένια της χείλη στα μαραμένα και παραπονεμένα του μνηστήρός της . . .

Έχωρίσθησαν . . .

Β΄.

Άχ! πως ήθελεν η Κλεονίκη να ήναι πουλί, μόνο για μια στιγμή, και να βάλῃ επάνω στα κρυσταλλένια της πτερά την καρδιά της την δακρυλουσιμένη! . . . Γιατί δεν της τό δίηης, Θεέ, να σ' εύλογῆ εις όλην την ζωή της; Όχι μοναχά, αλλά μ' έκείνον, μ' έκείνον τον σκληρόν της Στέφανον; Άχ! ναί! θα τον παρακαλέσω, θα πείσω στα πόδια του, θα κλάψω, θα τον συγκινήσω, κ' έκείνος δεν θ' άρνηθῆ, θα γνωρίση την καρδιά της. Άχ! που είναι; Και να το ήξευρε . . . Α! και να

το ήξευρε τί θα πάθαινε μ' αυτόν τον άναθεματισμένο χωρισμό έννοιά σου, κηρ Στέφανε, και δεν θα σ' άφινε να φύγη. Έπίστευσε στας προσφάσεις του και τον άφησε να φύγη . . . Και τώρα; . . . να τυραννείται μέσα νύκτα στας σκληράς ειρωνείας του χωρισμού, χωρίς να έχη κανένα ν' άκούση τα παράπονά της . . .

Έκείνος είναι άνδρας, άντέχει εις τὰς μεγάλας συγκινήσεις, μά έκείνη, έκείνη που είναι γυναίκα, άδύνατη, που δεν μπορεί να μη βλέπη έκείνο το αιώσιο φάσμα που τριγυρνά στα δακρυσιμένα της μάτια! Ω! η γυναίκα είναι τρυφερή, και εύκολα λυγίζεται Ένας άνεμος να φυσήξη όλίγο πιο δυνατά, πᾶσι πέταξε, η δεν υπάρχει πᾶ, η και αν υπάρχη άεση, είναι άναξία να φέρη τόνωμά της.

Ένθ οι άνδρες; . . . Ω! οι άνδρες . . . Η Κλεονίκη τους ένομάζει όλους πύτρας! Είναι σκληροί, Φεύγουν, χωρίς να συλλογισθούν τί θα πάθῃ κατοπιν η Κλεονίκη τους, κάμουν χρόνια να έλθουν, και ίσως-ίσως να λησμονούν . . .

Άχ! πως τον αγαπά η Κλεονίκη τον Στέφανό της . . . Θαρρείς άπ' ότου έφυγε τον αγαπήσε περισσότερο! Βλέπει τὰ λουλούδια του κάμπου που άνθίζον, και θυμάται τους λόγους του τους τελευταίους, θυμάται τὰ λόγια, που τσαγουδισαν εκεί μέσα στα τρυφερά λουλούδια, ένθ το ρουάκι παρακολουθούσε με τον μονότονο ήχο του την συναυλία που έκαμνον τὰ άπειρα φιλή τους . . . και άχ! σπρωίξεται ο νους της, θαρρεί πως δεν βλέπει και νομίζει στην έξοχήν της, στην άελπισία της, πως η καρδιά της σταζει αίμα.

Άχ! τον αγαπά . . . τον . . . και θέλει ν' αποθάνῃ γι' αυτόν της τό έρωτα, να καταλάβῃ μια μέρα κ' έκείνος πόσο η Κλεονίκη του τον αγαπούσε.

Δυστυχισμένη Κλεονίκη! Σκέπτεται άρά γε καθόλου ο νους σου έκείνα που λέγει η καρδιά σου; Ξεύρης τὰ μυστήρια της καρδιάς; Έξήτασες καθόλου τὰ βάθη της γυναικείας καρδιάς σου; . . . Ω! είναι μυστήριον! Προσέχε στας σκέψεις σου . . . πρόσχε! Μήπως κανένα άπ' αυτά τὰ μυστήρια σε καταπιῆ.

Γ΄.

— Κλεονίκη μου! . . . Καταδέξου λοιπόν και δός μου μια ματιά σου πύρινη, ένα χαμόγελό σου δροσερό . . . Δεν με βλέπεις; στα πόδια σου πεσμένος σε παρακαλώ! Η καρδιά μου γίνεται θρούμματα αυτή τη στιγμή, θαρρώ πως δεν υπάρχω, και στην ούράνια μορφή σου πεσμένος προσείχομαι. Ναί . . . ναί! Την προσειχή μου κάνω στα πόδια σου τάγγελα! . . . και δεν σου ζητώ άλλο παρά ένα χαμόγελο, μια λέξιν . . . Είναι τώρα τόσο καιρός, σε αγαπώ—μά τί λέγω — Όχι! αυτή η λέξιν σου κατήνησε παινιδι δεν είναι άξία να παραστήση τί αλοθάνομαι για σένα. Μά ήσουν πολύ σκληρή για μένα, δεν καταδέγεσο μά ματιά να ρίξης, ένθ σκοτισμένος, άφανισμένος σε περίμενα κάθε βράδυ, έκπῃ στην άκρη, στην ήπεί, που γυρονοῦσε από τους άγρούς, και θαρούσες η γλυκειά μου καλησπέρα πως σου έσπάραζε την καρδιά. Μά στο τέλος είπα: η ζωή η θάνατος Έπρεξα και σε ήψα και σε είπα όλα, και αν δεν καταδεχθῆς για να με αγαπήσης θα πείσω μέσα στον ποταμό να φύγω, μη σε δω πᾶ. Ταράχθηκες άμέσως . . . Με κύτταζες ύστερα καλά καλά στα μάτια, και δεν με απήνητες τίποτε. Ήτο αυτή η συγκρατάθεσις σου. Με άφινες να σε αγαπώ, δεν ήθελες ν' αποθάνω, Ω! Κλεονίκη μου, είσαι πτωχή, ήλά μήπως έγώ είμαι πλούσιος, κ' έγώ είμαι πτωχός Άλλά, γιατί με κυττάζεις έτσι με ματιές λυπητερές, σαν να με λυπάσαι, όχι σαν να μ' αγαπάς; Η! μη . . . μη . . . Είπέ μου και εις την άκρη του χόσμου να φύγω, μη με κυττάζεις όμως έτσι με ματιές λυπητερές . . . Δεν τό λέγω ψεύματα . . . πλέον τό έχω άποφασίσει. Δεν είμαι άξιος της αγάτης σου, είμαι άξιος του μαύρου βυθού του ποταμού.

. . . Άλλ' η Κλεονίκη εις αυτήν την ιδέαν ταράχθηκεν όλόκληρος! . . . Αυτή να γίνῃ αίτια να πηγῆ ένας άνθρωπος, διότι την αγαπά . . . Να γίνῃ φωνιάς! ω! ποτέ! ποτέ! προτιμούσε ν' αποθάνῃ η ίδια.

Και η Κλεονίκη έγρασε την κεφαλήν της . . . Άλλά . . . δυστυχία! κακοτυχία! όχι εις τὰ στιγμή του Στεφάνου της, του μακρυνού λατρευτού της, όχι! Έντροπή! Κλεονίκη, έντροπή! Σὺ λοιπόν είσαι που έκλαιες, διότι ο Στέφανός σου έφυγε; Δεν σου έλεγα να προσέχης! Και όμως σε λυπούμαι. Έχεις καρδιάν άγγελικήν. Ίδού, ήλθεν ένας και σου είπε: Κλεονίκη, σε αγαπώ, αν είν' δεν μ' αγαπάς, θα πείσω στον ποταμό να πηγῶ. Τί να κάμης τώρα; Να του πῆς: Δεν μπορώ να σ' αγα-

πήσω, διότι δεν έχω καρδιά, μου την έκλεψεν άλλος. Ναί, αυτό είναι το καθήκον σου, τὰ άλλα άς είναι δια λογαριασμό του. Μά τί να κάμης, Κλεονίκη, άφού είσαι τόσο τρυφερά και λεπτοκαμομένη, που ξεψυχίζεις και για το παραμικρό κακό που μπορεί να παθῆ άλλος εξ αίτίας σου; Ν' αποθάνῃ ο άτυχής επειδή σ' αγαπά . . . ω! . . . όχι! . . . η καρδιά σου δεν τό σηκώνει. Παλαίει, πίπτει, σηκώνεται όλόκληρα μερόνικτα, μά τίποτε! τίποτε, και στο τέλος καμμένη, θρηματισμένη η κακότυχη, πίπτει μέσα σε σκοτεινό χανδάκι.

Ναί, Κλεονίκη, μέσα σε χανδάκι χύθηκες τρυμερό, με όλο όμως τό σκοτάδι μια άκτίνα μακρυνή φωτίζει την χαμένην ύπαρξιν σου.

— Πᾶσι! η Κλεονίκη δεν έχει ψυχῆ. Προτίμησε τον θάνατον τον ιδιόν της παρά ν' άνοίξῃ τον τάφον άλλου. Έκλινε στο πλευρόν του για να τον σώση και στην τρεμουλιασμένη της κίνησιν ησθάνθη μέσα της την ψυχῆ της ν' άφίνη ένα στεναγμόν ήτον η τελευταία της πνοή. Η Κλεονίκη δεν έχει ψυχῆν άφότου απηρηθή τον Στεφάνόν της' ευρε τον θάνατό της τον ήθικόν.

Η Κλεονίκη δεν ζῆ δια την Κλεονίκην! . . .

Δ΄.

— Πουλιά! Τί άγνά, τί καθαρά που είσθε; Άχ! σεις, ναί, μόνον σεις, δεν έχετε βάσανα. Χωρίς ηρωτίδες ζητε μόνο για να ζήτε. Άχ! πως ήθελα ν' ήμην ταιριά σας, να πέταγα στας χώρας τὰς μακρὰς του βασιλείου σας . . . να πῆγαίνα κοντά τον Στέφανό μου . . . μόνο να τον έβλεπα, να του κελαιδοῦσα την αγάπη μου την παραπονεμένη . . . και πάλιν να έφευγα και να εύρίσκετο κάποιος σστηρ κνηγός, να με σκότωνε! . . . γιατί, άχ! δεν είμαι άξία να τον βλέπω στα μάτια.

Αυτὰ έμονολόγει η Κλεονίκη, άγνώριστος, λιγνή σαν φάντασμα, όταν ένας κόρακις επέταξε μπροστά της . . . εξηνήσθη . . . και στα μαύρα πτερά του ένόμισε πως είδε γραμμένη την κολασμένην επιγραφην του τάφου της:

Έδώ κοιμάται και άφότου ζούσεν η άπιστη Κλεονίκη. Κανείς άς μη την συζηωήση.

Ναί . . . αυτά . . . αυτά έδιάβασε με τὰ μάτια της και μη κραυγή τρυμερά που βγήκε σαν την σάλπιγγα της κολάσεως άπ' τον τάφον αυτόν, άπ' το στόμα του σκοτεινού πουλιού, της έγύρισε τὰ μυαλά . . . Ένόμιζε πως αυτή ήτον η φωνή του Στεφάνου της, αυτού, που έλάτρευε και που τον έσκότωσε, και η ιδέα ότι έρχεται αυτός να της ζητήση την καρδιά της, αυτήν την καρδιά που δεν την έλεγε να του της δώση άσπρη καθώς του την ύπεσθῆ, την έκαμε τρελλή. Να μάθη έκείνος που τον πρόδωσε να την περιφρονήση γι' αυτό αντί να της προσφέρει της σταλαγματιές του έρωτος, που κ' αυτές και μόνες έμπορούσε ν' αναστήση την ψυχῆ της την μαραμένη; Ω! δεν θα τό σηκωνε . . . και έπειτα . . . κ' έκείνον'θα τον σκότωνε μ' αυτή της την προδσία . . .

Ωμορσε στο παράθυρο, που έβλεπε τον ποταμό, κ' ένθ έσκέπτετο πως αυτός μόνος ήτον άξιος να κρατήση το μυστικό της, το άπόσιο, το μαύρο μυστικό της, μά σιγά πέρασε μπροστά στα μάτια της, σαν πουλί πετάμενο με τὰ πτερά άνοικτά, που τό λέγουν κροβάβι, πρόβαλε εκεί άπ' την άκρη του βράχου, και στην πρώην ορθία ένόμισε πως είδε . . . μά τί λέγω ένομισεν . . . είδε . . . ναί, είδε . . . τον Στεφάνόν της, τον λατρευτόν που επέστρεφε στην λατρευτή του ναῦρη στην γλυκειά έκείνη άγκαλιά παραγοριά στην πίκρες του χωρισμού.

Πᾶ δεν έβασταξε . . .

Αί ιδέαι που έβασανίζον προ όλίγου τό μυαλό της, τώρα έγιναν αλήθειαι, και με μελαγχολία παρετήρησε τα νερά του ποταμού που γυάλιζαν, σαν νάβλεπε τον σστηρά της. Ηρπασεν ένα μπαουλάκι, που της είχε κάμει δώρο έκείνος, γεμάτο κεντήματα, που τόσα χρόνια ήτοιμάζε για την ευτυχίαν της, και ένθ τό καράβι έπλησίαζε τώρα, με την φωνή:

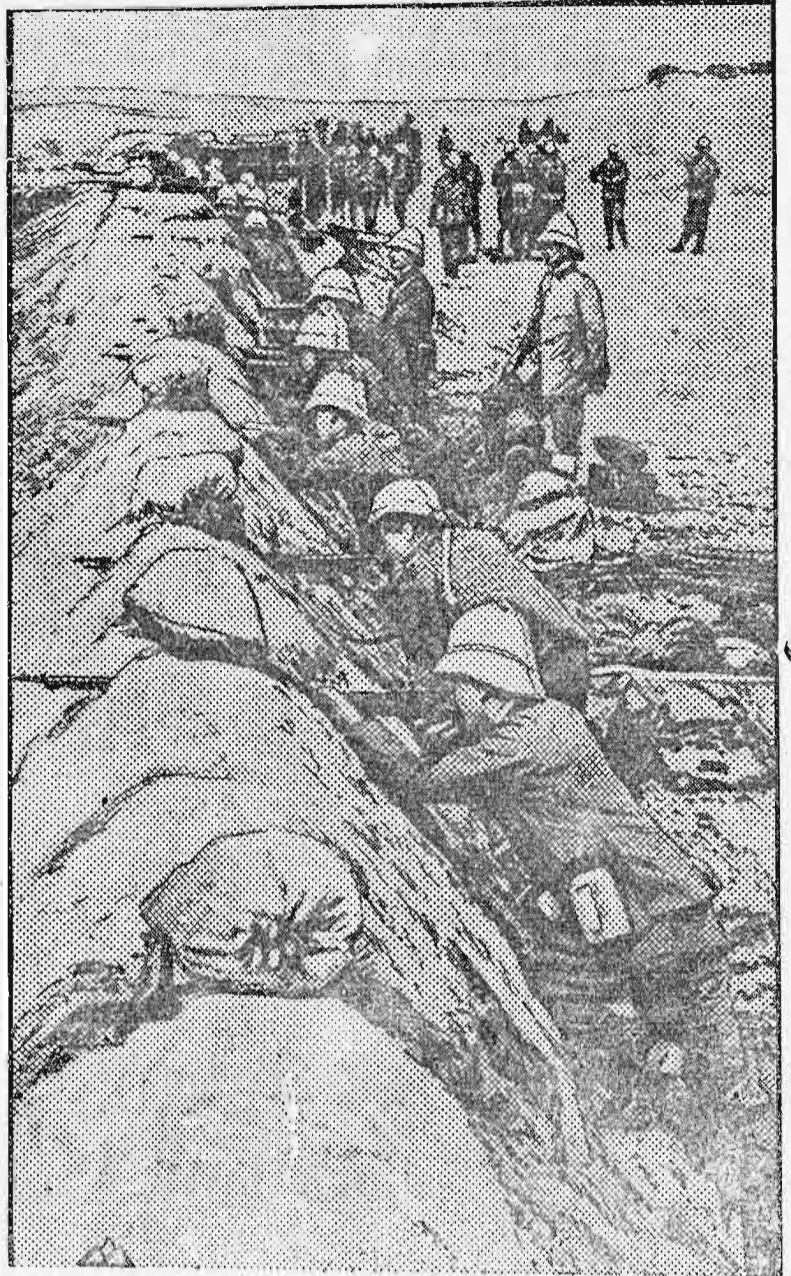
— Άχ! Στεφάνε μου, σ' αγαπώ έπήδησεν άπ' το παράθυρο . . .

Τὰ νερά του ποταμού επαφλασαν άμέσως και άφησαν διαδ τρεις φούσκες ός τον επικήδειον της δυστυχισμένης Κλεονίκης, και εύρηκαν ήχο σ' ένα βαθύ και άελπιστικόν στεναγμόν σταυς κόμητους και στα λουλούδια, που λιλτρεαν την Κλεονίκην, και που έκείνην την στιγμήν μ' έλλίδα ήτένιζεν ο Στέφανος . . .

Μ' έσπάραζες την καρδιά, δυστυχισμένη Κλεονίκη . . .

'Ιθαγενής του Κανκάσου.

'Από τον πόλεμον της Τριπολιτιδος.

ΠΑΡΙΣΙΝΑ ΣΚΙΤΣΑ

ΟΛΛΕΝΔΟΡΦΟΣ

— Το «σ' αγαπώ» πώς λέγεται αγγλικά, φίλε μου ; μ' ερώτησ' ένας κομψός Γάλλος.

— I love you.
— Καί τὸ «φιλί» ;
— Kiss.
— «'Αγάπη μου».
— Darling.

— Εὐχαριστῶ πολύ, μοῦ προσφέρατε μίαν ἐκδούλευσιν, ποῦ δὲν θὰ τὴν ξεχάσω εὐκόλα.

— Ἐκατάλαβα . . . Φλερτάρατε μὲ τὴν Miss Μέμπελ, εὐμορφη Ἑγγλέζα, ποῦ κάθεται κοντὰ σας στὴν τραπεζορία τῆς πανσιόν.

— Δηλαδή πρόκειται νὰ φλερτάρω . . Ἡ Miss Μέμπελ δὲν ξέρει οὔτε μιὰ λέξι γαλλική.

— Ἐγὼ δὲν ξέρω γοῦ ἑγγλέζικα. Καί ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν μιλοῦμε παρὰ μὲ τὰ μάτια.

— Καί τί λέτε μ' αὐτὰ ;

— Φλυαροῦμε, φίλε μου, διαρκῶς. Ἐδήλωσα στὴν Miss Μέμπελ, ὅτι μοῦ ἀρέσει τρομερά, καί μοῦ ἀπήντησεν ὅτι δὲν ἀποκρούει τὸν θαυμασμόν μου. Au revoir, εἶμαι βιαστικός.

*

Μετὰ δύο ἡμέρας ὁ φίλος μου, ἐν ᾧ ἐτρώγαμε, σκύβει καί ψιθυρίζει στ' αὐτί :

— «Ἐχετε ὠραία μάτια».

— Ἄστειεῖσθε ;

— Μὴ συγχύζεσθε· δὲν πρόκειται γιὰ σᾶς.

Σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ τὸ μεταφράσετε ἀγγλικά.

— You have beautiful eyes.
— «Ἀφήστε με νὰ φιλήσω τὰ μαλλιά σας».
— Δὲν ἔχω πιά.
— Ὅχι, χωρατά. Θέλω τὴν μετάφρασιν.
— Let me kiss your hair.
— Ἐρχεσθε μαζί μου στὸ δάσος ;
— Δὲν εὐκαιρῶ.
— Ἐλπίζω νὰ μὴ μοῦ δώση τὴν ἴδια ἀπάντησι καί ἡ Miss Μέμπελ.

— Σᾶς τὸ εὐχομαι. Ὡστε ἐννοεῖται νὰ τὸ μεταφράσω καί αὐτό ;

— Λαμπρά. Will you come with me κτλ. Ἄν σᾶς εἶπῃ yes, εἶσθε ἕνας φοβερὸς τυχερὸς ἄνθρωπος.

*

Τὴν ἐπομένην ἡ Miss Μέμπελ μ' ἐπλησίασε χαρούμενη, μοῦ ὠμίλησεν, εἰς τὴν γλῶσσάν της φυσικά, γιὰ τὸν καιρὸ, γιὰ τὸ Παρίσι ἐν γένει καί γιὰ τὸ δάσος τῆς Βουλώνης εἰδικῶς.

— Τί θαυμάσια δένδρα ! Καί ἡ λίμνη τί εὐμορφες, ἀλήθεια ! Φαίνονται σὰν μαγικά κνανὰ νησιά, τριγυρισμένα ἀπὸ πράσινη θάλασσα.

— Ἡ παρομοίωσις εἶνε τολμηρὰ καί μοῦ ἀρέσει.

— Μὰ ἐγὼ ξέρετε, εἶμαι τολμηρὰ σὲ ὅλα. Νὰ ἰδῆτε καμιά μέρα τὴ ζωγραφικὴ μου. Κι' ἐκεῖνη τολμηρὰ σὰν κι' ἐμένα.

— Εἶσθε σωφραζέττα, Miss Μέμπελ ;

— Ὅχι. Ἐνδιαφέρομαι μόνον γιὰ τὴν τέχνην. Ἡ πολιτικὴ δὲν μ' ἐλκύει διόλου. Καί μὲ αὐτό, ποῦ μ' ἀπασχολεῖ τώρα, εἶνε ἡ γλῶσσα.

Θέλω καί πρέπει νὰ μάθω γαλλικά. Δὲν ξέρω νὰ ζητήσω οὔτε νερό, Ἀλήθεια πῶς τὸ λένε ;

— Eau.
— Καί τὸ ψωμί ;
— Pain.
— Καί τὸ τσάι ;
— Thé.
— «Μοῦ ἀρέσετε» ;
— Vous me plaisez.
— «Βιάζεσθε πάρα πολύ» ;
— Vous êtes trop pressé.
— «Ἐπομονή».
— Patience.

— «Δὲν εἶσθε φρόνιμος, ἀλλὰ εἶσθε χαριτωμένος» ;

— Μις Μέμπελ, φοβοῦμαι πῶς θὰ τὰ λησμονήσετε. Μήπως προτιμᾶτε νὰ σᾶς γράψω μερικὰς φράσεις τῆς πρώτης ἀνάγκης ;

— Ἡ ἰδέα σας εἶνε πολὺ καλή.

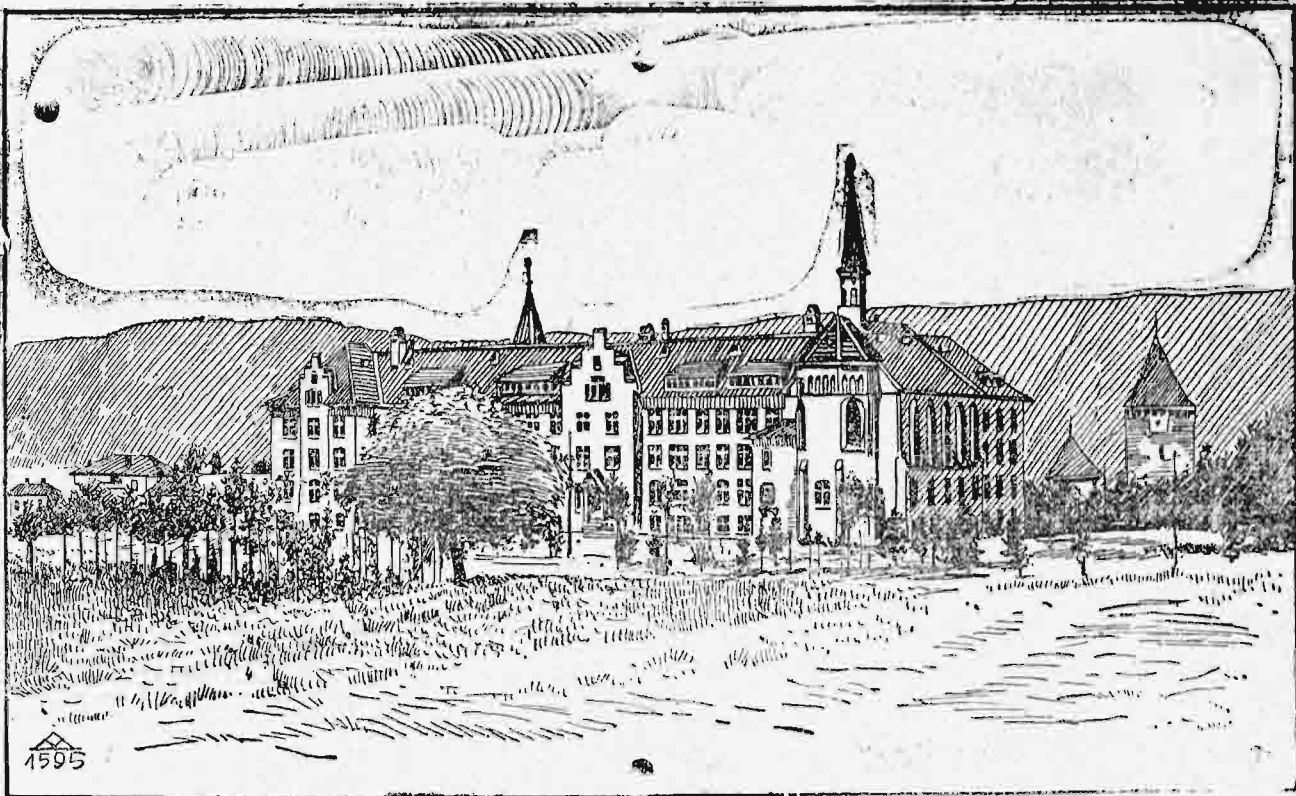
Μετὰ τρεῖς ἑβδομάδας εὐρέθηκα ὑποχρεωμένος νὰ μεταφράσω ἀπὸ τοῦ ἀγγλικοῦ εἰς τὸ γαλλικόν :

«Κύριε, ἐὰν μὲ ἀγαπᾶτε ὅσον μὲ διαβεβαιώνετε, σᾶς ἐπιτρέπω νὰ μὲ ζητήσετε εἰς γάμον».

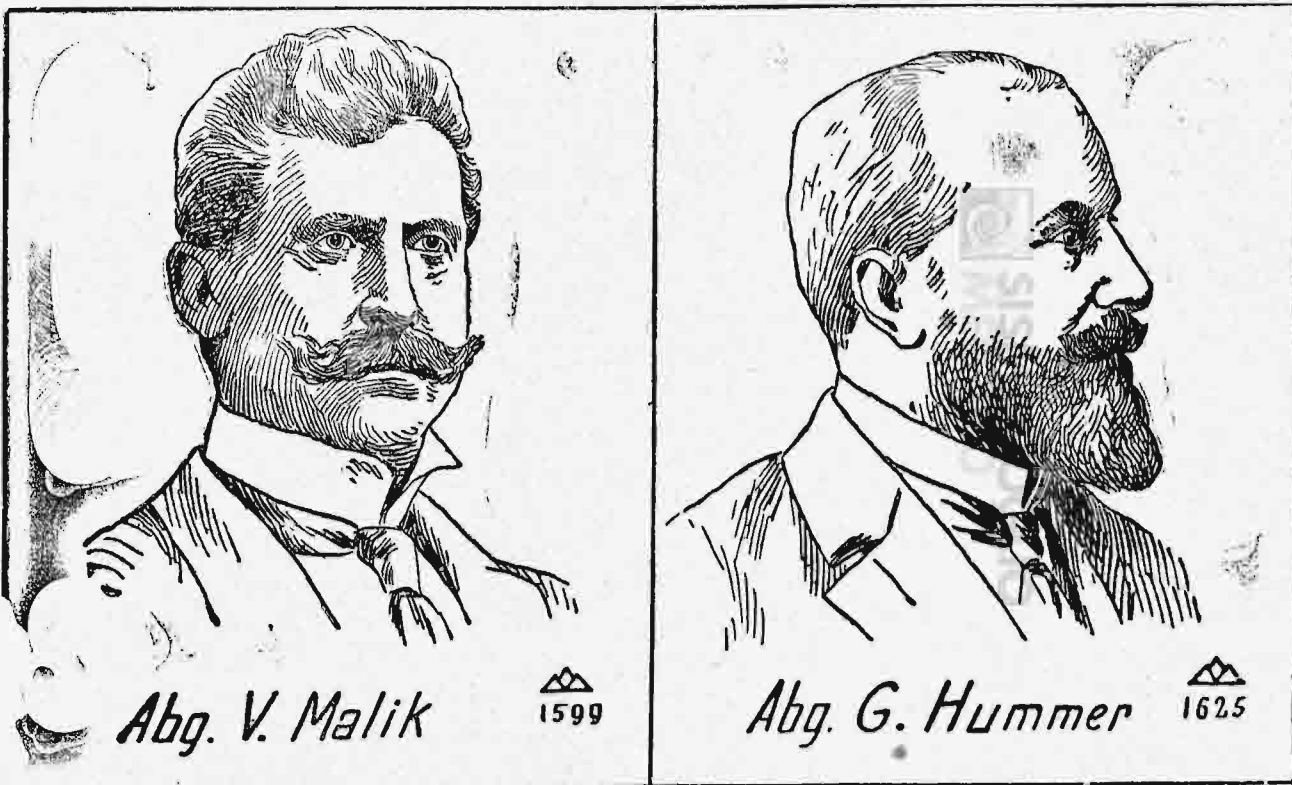
Τὴν ἄλλην ἡμέραν μετέφρασα ἀπὸ τοῦ γαλλικοῦ εἰς τὸ ἀγγλικόν :

«Δεσποινίς, ἀκριβῶς ἐπειδὴ σᾶς ἀγαπῶ πολὺ, δὲν σᾶς ζητῶ εἰς γάμον».

Ἡ Μις Μέμπελ ἐθύμωσεν ἀγγλιστί, ὁ κομψὸς κατακτητὴς παρηγορήθη γαλλιστί, κι' ἐγὼ ἐσκέφθην ἑλληνιστί, πῶς ἦτο καιρὸς νὰ . . . παρέμβω.

Ὁ ἐν Τυρόλῳ καεὶς ἐσχάτως μέγας ξενὼν,
ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑπῆρχον ἑπιπλα ἱστορικὰ μεγάλης ἀξίας.

Δύο ἐξέχονσαι φυσιογνωμαὶ τοῦ Γερμανικοῦ Κοινοβουλίου
Μαλλικ καὶ Χοῦμμερ, οἱ λαβόντες ἐνεργὸν μέρος εἰς τὰς τελευταίας συζητήσεις.

« Ἀπὸ τοῦ Ἡμερολόγιον » « ΑΠ' ὈΛΑ 1912 ».

Ἀποζημίωσις.

Ἡ σύζυγος :

— Ἀφοῦ παρητήθην ἀπ' ἐκεῖνο τὸ μασόν, θέλω νὰ μ' ἀγοράσῃς . . .

Ὁ σύζυγος :

— Ἀκόμη; Αὐτὸ τὸ ἔκατρημένον μασόν; καλύτερα νὰ τῶπερνα· τώρα θὰ μοῦ κοστίσῃ χίλιες φορὲς περισσότερον.

— Εἶσαι εὐχαριστημένος, παιδί μου, ἀπὸ τὴν νέα σου διδασκάλισσα;
— Μάλιστα . . ., μὰ αὐτὴ ὅμως δὲν ξεύρει τίποτε.
— Καὶ πῶς τὸ κατάλαβες;
— Γιατὶ ὄλο μὲ ῥωτᾷ.

Ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν Θέατρον.

Ὁ κ. Δεπενιότης.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟ ΡΟΔΟ

Μέσ' ἔς τὸ χλωμὸ φθινόπωρο
Δροσάτο ρόδο ἀνθίζει
Γλυκὸ τῆς ἀνοιξὸς παιδί
Στὸ δρόμο πλανεμένο,
Μ' ἀντὶ τὸ δάκρυ τῆς αὐγῆς
Γλυκὰ νὰ τὸ δροσίξῃ
Τὸ δέρνει ἀγέρι καὶ βροχὴ
Καὶ γέρνει λυπημένο.

*

Στὴ φύσι ποῦ ψυχομαχᾷ
Μοιάζεις, χρυσὸ λουλούδι,
Στεφάνι ἀπ' ἄνθη λεμονιάς
Σὲ κόρη πεθαμένη,
Εἶσαι σὲ στόμα φθισικοῦ
Χαρούμενο τραγοῦδι,
Ἐλπίδα ὠμορφη, γλυκειά,
Μέσ' σὲ ψυχὴ θλιμμένη.

ΕΛΕΝΗ ΣΒΟΡΩΝΟΥ

Η ΜΑΓΙΚΗ ΝΥΜΦΗ

ΤΗΣ ΣΤΑΜΠΟΥΛ

(συνέχεια από σελ. 846)

κδ'. Στενοχωρία.

Εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα τῆς οἰκίας Μορανσόν ὁ Ρενώ και ὁ Μαλαρίας ἐγευματίζον ἀντικρὺ τῶν δύο Γιαλμᾶ.

Τὴν ἰδίαν ἡμέραν εἶχον παρουσιασθῆ εἰς ἓνα κοσμηματοπώλιν, ὅστις ἐξεδήλωσε τὸν θαυμασμόν του ὅταν εἶδε τὸ περιδέριον. Ἐζήτησε δὲ 8 ἡμέρας διορίαν διὰ νὰ συνεννοηθῆ μετὰ τῶν συναδέλφων του, ὅπως ἐξεύρωσι τὸ ποσὸν τῶν 4,507,000 φρ., δι' ὧν τὸ ἐξετίμησε.

Εἰς τὸ γεῦμα συνεζήτησαν περὶ τῆς πωλήσεως. Ἡ Γιαλμᾶ με τοὺς μελαγχολικοὺς ὀφθαλμοὺς ἠρώτησε :

— Μὲ τὸ ποσὸν τοῦτο εἰμποροῦμεν ἀρᾶ γε νὰ ζήσωμεν εἰς τὴν Γαλλίαν ;

— Καὶ νὰ ζήσωμεν εὐτυχεῖς, συνεπλήρωσεν ὁ Μαλαρίας.

— Τόσον τὸ καλλίτερον, ἀνεφώνησαν αἱ δύο νεάνιδες.

— Καὶ ὅμως ἔχομεν νὰ σκεφθῶμεν και περὶ ἐτέτερου πράγματος, πολὺ εὐχαρίστως.

— Περί τίνος ;
— Τοῦ γάμου μας.

Σιγῇ ἐπηκολούθησε. Τοῦ Ρενώ τὸ πρόσωπον κατελήφθη ὑπὸ ὀχρότητος.

— Τί ἔχετε ; ἠρώτησεν ἡ νεάνις.

— Ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀφίξεώς μου τρέμω ὅταν συλλογιθῶ τοῦτο.

— Τρέμετε ;

— Μάλιστα, Γιαλμᾶ. Ἐχω διὰ σᾶς μίαν τρυφερότητα τόσον βαθεῖαν, τόσον ἀληθῆ, ὥστε με καταλαμβάνει τρόμος ὅταν συλλογίζωμαι ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ ἐκπέσω ἐκ τοῦ στηλοβάτου, ἐνθα με ὑψωσεν ὁ ἔρως σας.

— Νὰ ἐκπέσετε ! ἐπανελάβε με ἐκπληξιν.

— Ἄ ! ἐξηκολούθησεν ὁ Ρενώ, ἂν ἤμην βέβαιος ὅτι εἰσθε ἡ κόρη τοῦ πτωχοῦ Ἀχμέτ . . .

— Τί θὰ ἤλλασεν αὐτό ;

— Ἀλλοίμονον ! δὲν θὰ βεβαιωθῶ περὶ αὐτοῦ οὐδέποτε !

— Τί ἐνδιαφέρει ;

— Εἰσθε ἴσως ἡ κόρη τοῦ Ἀζίζ, εἰσθε ἡ ἀπόγονος οἰκογενείας εὐγενῶν.

— Νομίζω, ἀπήνησε νευρικῶς ἡ κόρη, ὅτι εἰς τὸ Γιλδίξ ἐνοήσατε πόσον οἱ βασιλεῖς εἶναι δυστυχέστεροι ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

Ἐκίνησεν ἑκείνος περιύλης τὴν κεφαλὴν.

— Ναί, εἶναι δυστυχέστεροι, ἀλλὰ κείνται πάντοτε πολὺ ὑψηλά. Ὁ κεραυνὸς κτυπᾷ τὴν δρὸν παρὰ τὸ χόρτον. Εἰσθε ἀκόμη μικρά ! Ποῖος θὰ ἠδύνατο νὰ διασχίσῃ τὰ σκότη τοῦ μέλλοντος ; Ποῖον ἀρᾶ γε μέλλον σᾶς ἐπιφυλάσσεται ;

— Ἡ εὐτυχία μοὶ ἐπιφυλάσσεται μαζί σας, ἡ δυστυχία χωρὶς σᾶς.

Ἐλάβε τὰς χεῖρας αὐτοῦ και τὰς ἠπάσθη περιπαθῶς.

— Ναί, ὀμιλεῖτε τώρα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον . . .

— Θὰ ὀμιλῶ πάντοτε οὕτω.

— Μὴ τὸ λέγετε αὐτό, Γιαλμᾶ. Δὲν γνωρίζετε τίποτε ἀκόμη ἐκ τῆς ζωῆς. Ἐκάστη ἡμέρα, ἡ ὁποία παρέρχεται, θὰ σᾶς διδάξῃ αὐτὸ τὸ φοβερὸν μάθημα.

— Καὶ τί θὰ μᾶς διδάξῃ ;

— Ὅτι ὁ κόσμος ὅταν θὰ ἴδῃ ὠραίαν πλουσίαν, ἐξ εὐγενοῦς γένους, θὰ σκεφθῆ ὅτι ἤμην εἰς καλὸς ἐκμεταλλευτῆς και ὅτι . . .

— Ὁ κόσμος θὰ εἶναι κακός. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς ἐρὲ δὲν θὰ παύω ποτὲ ν' ἀγαπῶ ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἀπέσπασεν ἀπὸ τὸν θάνατον μίαν ἄγνωστον ζωρικὴν.

— Ἡ μίαν πριγκίπισσαν.

Ὁ Ρενώ ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα τῆς λατρευτῆς του.

— ὦ ! μὴ λέγετε αὐτά. Σᾶς ἀγαπῶ. ἡ καρδιά μου ξεσχίζεται ὅταν ὀμιλεῖτε οὕτως ! ἀλλὰ ἡ τιμὴ ἐπιβάλλει . . .

Ἡ κόρη ἤρχισε νὰ γελᾷ.

— Ἡ τιμὴ ; Τί ὀνομάζετε οὕτω ; Ἡμην καταδικασμένη ν' ἀποθάνω, ἐγκαταλειμμένη, ὀρφανή. Μὲ περισυλλέξατε, μ' ἐσώσατε, μ' ἐπροστατεύσατε και σήμερον μοὺ ψάλλετε τέτοιες τρέλλαις . . . Ἡ τιμὴ . . . ἀλλ' ἡ τιμὴ σᾶς ἐπιβάλλει νὰ μὴ μ' ἐγκαταλείψετε μόνην ὀρφανὴν ἐκ νέου. Ἡ τιμὴ ζητεῖ νὰ ἐξακολουθῆτε νὰ με προστατεύετε, νὰ ἐπαγρυπνήτε ἐπὶ ἐκείνης, ἧς ἡ ζωὴ ὀφείλεται εἰς σᾶς.

Καὶ διὰ κινήσεως πλήρους τρυφερότητος ἔλαβε τὴν κεφαλὴν του και ἐκάλυψε τὸ μέτωπόν του με φιλήματα, ἐνῶ ἐκ τῶν ὠραίων ὀφθαλμῶν τῆς ἔρρεον τὰ δάκρυα.

— Σᾶς θέλω διὰ συζυγόν μου. . . Σᾶς θέλω. . . σᾶς θέλω. . .

Και οἱ δύο ἤνωσαν τὰ δάκρυά των.

Ἡ φαιδρὰ ἀδελφὴ τῆς ἔλαβε μέρος εἰς τὴν συνομιλίαν.

— Τὸ θέλω και ἐγώ, προσέθεσε φαιδρῶς.

— Ἀναμφιβόλως. Διότι ἂν δὲν νυμφευθῆτε τὴν ἀδελφὴν μου, ὁ κύριος Ἀλκιβιάδης θὰ ἐθεώρει τὸν ἑαυτὸν του ὑπόχρον νὰ μ' ἀφήσῃ. Ὑπὸ τὴν πρόφασιν ὅτι μία ἐξ ἡμῶν εἶναι βασιλικῶν αἵματος, θὰ κατεδικάζετε τὴν ἄλλην εἰς θλίψιν.

Και με κομικὸν τόνον :

— Μοῦ εἶπαν ὅτι εἰς τὴν Γαλλίαν δὲν εἶναι ὅπως εἰς τὴν Τουρκίαν, ὁ λαὸς διευθύνει.

— Μάλιστα, ἐβεβαίωσεν ὁ Μαλαρίας.

— Λοιπὸν ἐκεῖνη, ἡ ὁποία εἶναι κόρη τοῦ λαοῦ, διατάσσει ὅπως και αἱ δύο γινωμεν εὐτυχεῖς.

— Λοιπὸν ;

— Ἐπάλασσα κατὰ τῆς ψυχῆς μου . . . ἀπόθησα ἀρκετὰ τὴν εὐτυχίαν. Τώρα ὑποκύπτω εἰς αὐτήν. Πόσον εἶναι γλυκὴ ν' ἀποφασίσῃ τις ν' ἀγαπήσῃ !

Ὁ Ἀλκιβιάδης και ἡ ἄλλη Γιαλμᾶ εἶταν τὰς χεῖρας, ἐνῶ εἰς τὰ πρόσωπά των διεγράφετο ἡ ἀνοπόκρητος χαρὰ και ἡ εὐτυχία.

Αἰφνης ἡ θύρα ἠνοιχθῆ με βίαν. Ὁ Ἀσσάρ ἐνεφανίσθη. Ὁ πρῶτον τουφεκτοῆς ἠσθμαινεν.

— Ἡ ἀστυνομία φθάνει ἐδῶ, εἶπεν.

Ὅλοι ἀνεπήδησαν.

— Ἡ ἀστυνομία !

— Διὰ τί ;

— Ὅνειρεύεσθε ;

Ἄλλ' ὁ Ἀσσάρ διέκοψε τὰς ἐρωτήσεις.

— Ἀκούσατε, ἐντὸς πέντε λεπτῶν θὰ φθάσουν ἀστυφύλακες περιεκύκλωσαν τὸ σπίτι. Ἡ φυγὴ εἶναι ἀδύνατος.

— Ἀλλὰ τί μᾶς ψάλλεις αὐτοῦ ;

— Ἄν σ' ἀρέσῃ νὰ θεωρῆς τὰ λόγια μου ὡς τραγούδια, δὲν θὰ σ' ἐμποδίσω ! ἀλλ' ὅμως ἴδου τί εἶδα.

Ὅλοι ἔτειναν τὰ ὦτα.

— Ἡμην εἰς τὸ κατὰστημα Μορανσόν, ὅτε βλεπὸ κάποιον νὰ περνᾷ.

— Ποῖον ;

— Περιμεῖνατε . . . με ρεδιγκόταν και φέσι ! ὁ ἀνθρωπος αὐτὸς εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Ἄπα τῶμαι, ἐσκέφθην, ὁ ἀνθρωπος αὐτὸς τί θέλει εἶδῃ εἰς τὴν Μασσαλίαν, αὐτὸς, ποῦ ἀφήκαμεν εἰς τὸ Γιλδίξ ;

— Μὰ ποῖος ἐπὶ τέλους ;

— Ὁ Γέρβας !

— Εἶναι φοβερόν.

— Φοβερόν, ἀλλ' ὅμως δὲν ἠπατήθην.

— Ἐπειτα ;

— Εἴκοσι λεπτὰ παρήλθον και τέσσαρες ἀστυφύλακες ἐξῆλθον ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν και ἐστάθησαν κάτω ἀπὸ τὸ σπίτι αὐτό.

— Μὰ δὲν καθήμεθα μόνον ἡμεῖς, εἶπον αἱ δύο νεάνιδες.

Ἡ ὀχρότης ὅμως, ἡ ὁποία εἶχεν ἐπιγυθῆ ἐπὶ τοῦ προσώπου των, ἐδείκνυε πόσῃ ὀλίγην πίστιν εἶδον εἰς τοὺς λόγους των.

— Ἀλήθεια.

— Ἐν τούτοις ἀκούσατε τὰ λοιπά. Μετὰ τοὺς ἀστυφύλακας, ὁ Γέρβας ἐξῆλθε μόνος. Ἄ ! αὐτὴν τὴν φορὰν τὸν ἀνεγνώρισαι καλῶς. Κατόπιν δὲ κατέβη και ὁ διευθυντῆς τῆς ἀστυνομίας, και ἰδοὺ τους.

Σιγῇ ἐπηκολούθησεν. Ἡκούοντο κτύποι ἀνογμένων και κλειομένων θυρῶν.

— Καὶ τί θέλει ἡ ἀστυνομία ; ἠρώτησεν ἡ μίᾶ Γιαλμᾶ.

— Δὲν γνωρίζω, ἀπήνησεν ὁ Ἀσσάρ, θὰ μᾶς τὸ εἰποῦν οἱ ἴδιοι.

Ἐπειτα ἔτρεξε πρὸς ἓν μέγα κιβώτιον και τὸ ἤνοιξε.

— Ἄ ! εἶναι κενόν. Ποῦ εἶναι οἱ ἀδελφοί, Μάρκο ;

— Ἐπῆγον νὰ περιπατήσου.

— Ἐχει καλῶς, τότε τὸ κάμω ἐγώ.

— Μὰ τί θὰ κάμῃς ;

— Θὰ κρυφθῶ και θ' ἀκούω χωρὶς νὰ φαινῶμαι. Ἴσως αὐτὸ μᾶς χρησιμεύσῃ ἀργότερον.

(ἀκολουθεῖ)

ΕΧΕΤΕ ΥΠ' ΟΨΕ' ΣΑΣ

ὅτι εἰς τὴν ἀποθήκην

P. ΣΟΦΙΑΝΟΥ και ΣΑΣ

ἐν Γαλατῇ, Ὁμῆρ Ἀμπῆτ Χάν, 13,

εὐρίσχετε εἰς τιμὰς ἀνεπιδέκτους συναγωνισμοῦ πᾶν εἶδος Ὁρολογίων και κοσμημάτων, Σκευῶν πολυτελείας ἐκ λευκοῦ μεταλλοῦ ἠγγυμμένων, Μαχαιροπήρουνα Δίσκους και Κοχλιάρια γλυκοῦ, Σερβίτσια Τετοῦ, Σαμαβάρια ρωσικά κλπ. κλπ.

Ἐξαιρετικὴ πώλησις

Ἐνεκα μεγάλῃς παρακαταθήκῃς.

Κοχλιάρια και πηροῖνια φαγητοῦ ἐξ' Ἀλωνμίνουμ πρὸς Γρ. 15 ἡ δωδεκάς, Ὁρολόγια, Ξυπνητήρια και θυλακίου πρὸς Γρ. 10 και 13 1/2 ἕκαστον.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΜΑΣ

ΧΟΡΟΙ ΚΑΙ ΕΣΠΕΡΙΔΕΣ

Αί προσκλήσεις.

Αί προσκλήσεις τῶν χορῶν καὶ τῶν ἐσπερίδων πρέπει νὰ γίνωνται δεκαπέντε ἡμέρας προηγουμένως, καὶ τοῦτο διὰ νὰ λάβωσιν οἱ κυρίαὶ τὸν καιρὸν νὰ προετοιμάσωσι τὰς ἀμφιέσεις τῶν.

Αἱ προσκλήσεις γράφονται ἐπὶ χαρτονίου τρεῖς ἢ τετράκις μεγαλειτέρου τῶν ἐπισκεπτηρίων ὡς ἑξῆς :

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Νικολαΐδου (ἐντυπον) παρακαλοῦσι τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Δημητριάδου (χειρόγραφον) νὰ τιμήσωσιν αὐτοὺς διὰ τῆς παρουσίας τῶν εἰς τὸν χορὸν, τὸν ὁποῖον θὰ δώδωσι τῇ (ἐντυπον).

Πάντοτε ἡ ὥρα τῆς συναναστροφῆς γράφεται ἐπὶ τῶν προσκλητηρίων. Μία ἀπογευματινὴ ἀρχίζει εἰς τὰς 2-3 μ. μ., μία συναυλία τὴν 4 μ. μ. μέχρι τῆς 6 καὶ μία χορευτικὴ ἑσπερίς εἰς τὰς 9 ἢ 10 μ. μ.

Καλοῦνται εἰς τὰς ἑσπερίδας ἐκ τῶν σχετικῶν καὶ πρόσωπα, μεθ' ὧν εὐρίσκειται τις εἰς ἀπλᾶς γνωριμίας. Διὰ τὰς ἀνεπισημους χορευτικὰς ἑσπερίδας αἱ προσκλήσεις γίνονται ἐπὶ ἀπλοῦ ἐπισκεπτηρίου.

Κατὰ τὰς ἑσπερίδας οἱ ἀμφιτρόνοι, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἔχωσι καλοὺς χορευτὰς καὶ εὐρύτερον κύκλον προσκεκλημένων, ἀπευθύνουσι προσκλήσεις καὶ εἰς πρόσωπα, τὰ ὁποῖα αὐτοὶ μὲν δὲν γνωρίζουσι, τοῖς συνιστῶνται ὁμως ὑπὸ τινος γνωστοῦ τῆς οἰκογενείας.

Παραδείγματος χάριν ὁ κ. Μιράλλης, μὴ ἔχων σχέσεις μετὰ τῆς οἰκογενείας Νικολαΐδου, δύναται νὰ λάβῃ ἐν προσκλητήριον συντεταγμένον οὕτως :

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Νικολαΐδου παρακαλοῦσι τὸν κ. Μιράλλην, ὡς βεβαρεσθηθῆ νὰ παρατῆ εἰς τὴν ἑσπερίδα, τὴν ὁποῖαν θὰ δώσωσι τὴν.

Ἐκ μέρους τῆς κυρίας Δημητριάδου.

Ἐκ τούτου ἔπεται ὅτι ἡ κ. Δημητριάδου συνόψισσε τὸν κ. Μιράλλην εἰς τὸν κ. Νικολαΐδην.

Δεσποινὶς δὲν δύναται νὰ συστήσῃ εἰς οἰκογενεῖαν κύριον, οὔτε κύριος νὰ καλέσῃ διὰ τῆς οἰκογενείας δεσποινίδα ἄνευ τῆς μητρὸς τῆς.

Εἶναι ἐπίσης ὑποχρεωτικὴ ἡ ἀπάντησις ἀποδοχῆς εἰς τὰς χορευτικὰς ἑσπερίδας.

Αἱ ἀπαντήσεις πρέπει νὰ συντάσσωνται μετὰ τοῦ ἀναλόγου τόνου τῆς εὐγενείας.

Μεταξὺ τῶν στενῶν φίλων τῆς οἰκογενείας εἰς τὰ προσκλητήρια καὶ εἰς τὰς ἀπαντήσεις ἀναγράφεται ἡ φράσις «λαμβάνουσι τὴν εὐχαρίστησιν», μεταξὺ ὁμως ἀτόμων, μεθ' ὧν εὐρίσκονται εἰς τυπικὰς σχέσεις, ἀναφέρεται «λαμβάνουσι τὴν τιμὴν».

Ἐν τούτοις δὲν πρέπει προσκαλῶν κύριος κυρίαν, νὰ σημειώσῃ «λαμβάνω τὴν εὐχαρίστησιν».

Μετὰ τὴν ὑποδοχὴν, οἱ νέοι ἐντὸς 8 ἡμερῶν πρέπει νὰ καταθέσωσι τὸ ἐπισκεπτηρίον τῶν εἰς τὴν προσκαλέσασαν αὐτοὺς οἰκογενεῖαν ἢ νὰ χαιρετήσωσι τὴν οἰκοδέσποιαν κατὰ τὴν ὥραν τῆς ὑποδοχῆς τῆς.

Αἱ προετοιμασίαι.

Τὰ πάντα πρέπει νὰ ἔχωσι τελειώσει ὥρας τινὰς πρὸ τῆς ὁρισθείσης. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἔχω νὰ συστήσω εἰς τοὺς προσκαλουμένους εἰς ἑσπερίδας νὰ προτιμῶσι νὰ φθάνωσι βραδύτερον μᾶλλον ἢ ἐνωρίτερον τῆς ὁρισμένης ὥρας.

Πρέπει ὁ ἀριθμὸς τῶν προσκεκλημένων νὰ εἶναι πάντοτε ἀνάλογος τῆς εὐρύτητος τῶν αἰθουσῶν, αἱ ὁποῖαι δύναται νὰ διατεθῶσιν. Τὰ μικρὰ διαμερίσματα, τὰ ὁποῖα διαθέτομεν, βεβαίως εἶναι τελείως ἀκατάλληλα διὰ πολυπληθεῖς συγκεντρώσεις· χρειάζεται μεγά-

λη ἱκανότης νὰ διαρρυθμίσῃ τις τὰ δωμάτια του εἰς τρόπον τοιοῦτον, ὥστε νὰ προσφέρωσι τὴν ἄνεσιν εἰς τοὺς προσκεκλημένους.

Εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχουν ἐπιπλα· μόνον εἰς τὰ περὶ τὴν αἴθουσαν δωμάτια θὰ ὑπάρχουν ἐν ἀφθονίᾳ ἔδραϊ πρὸς ἀνάπαυσιν τῶν χορευτῶν. Εἰς ὅλον τὸ διαμέρισμα πρέπει νὰ ὑπάρχῃ φῶς ἄπλετον. Πάντοτε πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἐν δωμάτιον μὲ ἀνθή καὶ μὲ ὀλιγώτερον φῶς δι' ὄσους, κουρασμένοι ἀπὸ τὸ φῶς καὶ τὸν χορὸν, θὰ ζητήσωσι τὴν μόνωσιν καὶ τὴν ἀνάπαυσιν.

Εἰς ἐν δωμάτιον θὰ στηθῇ τὸ κυλικεῖον καὶ ἐν ἑτερον θὰ χρησιμεύσῃ ὡς καπνιστήριον.

Εἰς θάλαμος ὁρίζεται ὡς βεστιάριον τῶν κυριῶν ἰδιαίτερον, ἵνα δύναται αὐταὶ ἀνετώτερον νὰ διορθώνωνται προτοῦ εἰσελθῶσιν εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ἡ αἴθουσα τοῦ χοροῦ δὲν πρέπει νὰ θερμαίνεται κατὰ τὴν ὥραν τῆς ὑποδοχῆς, ἀλλὰ πολὺ πρὸ αὐτῆς, διὰ νὰ διατηρῇ μικρὰν θερμοκρασίαν.

Η ΚΥΡΙΑ ΖΩΗ

ΦΑΓΗΤΑ ΚΑΙ ΓΛΥΚΥΣΜΑΤΑ

Κατεσκευὴ πακλαβᾶ

Λαμβανόμεν φύλλα μία ὀκά, 1-12 ὀκά ζάχαρι καὶ 100 δράμια ἀμύγδαλα. Ἀλείφωμεν με βούτυρον ἓνα τεφί μέτριον, βάζομεν τρία φύλλα, ἔχομεν λιωμένο βούτυρον ρίπτομεν ὀλίγον ἀπ' ἐπάνω μὲ ἐνὶ πινέλο ἀπὸ πτερά, καὶ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ἐξακολουθεῖμεν ἕως ὅτου νὰ βάλωμεν τὰ 100 δράμια φύλλα. Βάζομεν τότε ὀλίγον ἀμύγδαλον, τὸ ὁποῖον ἔχομεν χονδροκοπανισμένο καὶ ὀλίγη ψιλὴ κανέλλα· κατόπιν ἐξακολουθεῖμεν πάλιν νὰ βάζωμεν ὅπως πρῶτα ἑνὰ τεφί φύλλα, βρέζοντες αὐτὰ με ὀλίγον βούτυρον καὶ προσθέτομεν καὶ τριμμένο ἀμύγδαλο, μέχρις οὗ τελειώσωσιν τὰ 300 δράμια φύλλα. Τότε γυρίζομεν τὰς ἄκρας τοῦ φύλλου τοῦ ἔξωθεν ἀπὸ τὸ τεφί, βάζομεν κατόπιν καὶ τὰ ἄλλα 300 δράμια φύλλα, τὸ κόπτομεν, ὡς γνωστόν, τὸ βρέζομεν με ὀλίγον βούτυρον καὶ τὸ βάζομεν εἰς τὸν φούρνον.

Ἄμα κοκκινίσῃ, βάζομεν ἐπάνω ἓνα χαρτί διὰ νὰ μὴ μαρῶσῃ καὶ ἀφοῦ ψηθῇ τὸ περιζύομεν με 250 δράμια ζάχαρι βρασμένη καὶ με τὸν ζωμὸν μισοῦ λεμονίου. Το χαράζομεν πάλιν καὶ σηκώνομεν τὰ κομμάτια με τὸ μαχαίρι διὰ νὰ ποτισθῶν καλύτερα.

BYZANTINAI HMERAI

Η ΕΒΔΟΜΑΣ

Η πολιτική κατάσταση οὐδέποτε ὑπῆρξε τοσοῦτον ἀνώμαλος. Αἱ ἡμερησίδες λέγονται πανταχοῦ σημεῖα σκοτεινὰ διακρίνουν Ὁ ἰταλοτουρκικὸς πόλεμος εὐρίσκεται εἰς τὸ δξύτερον αὐτοῦ σημείον, οἱ Βούλγαροι ἤρχισαν τὴν δρᾶσίν των ἐν Μακεδονίᾳ, ἀνατινάσσοντες τεμένη καὶ σιδηροδρόμους καὶ ἡ Κυβέρνησις, μιμουμένη τοὺς Βουλγάρους, τινάσσει καὶ αὐτὴ τὸν γαιῶν της.

Ἀφ' ἑτέρου ἡ Ρωσία προελαύνει πρὸς τὴν Τεχεράνην καὶ ἐπειδὴ ὡς ἐκ τοῦ χειμῶνος τὰ εὐρίσκει στενά, προτείνει εἰς τὴν Τουρκίαν τὸ ἀνοιγμὰ τῶν στενῶν καὶ ἡ τελευταία μένει ἐκστατικὴ εἰς τὰς παραλόγους ταύτας ἀξιώσεις.

Αἱ Δυνάμεις ἀφ' ἑτέρου ἐμιμήθησαν τὴν Τραπεζάν Μιτυλήνης καὶ ἡ διπλωματία των ἐχρεώκοπησε. Τοιοῦτοτρόπως ἐγκατέλειψαν πλέον τὴν διπλωματίαν καὶ καταγιγόμενα, μετὰ τὴν γραμματικὴν ἰσχυρίζονται οἱ τὰ στενὰ εἶναι γένους οὐδετέρου. Ἡ Τουρκία ἀπαντῶσα παρεδέχεται μὲν ὅτι εἶναι γένους οὐδετέρου, οὐδέποτε ὁμῶς οὐδέτερον!

Βαθὰ ἀγγέλλεται ἐκ Τριπόλεως, ὁ κ. Καρρέρ, ἀνταποκριτὴς τοῦ παρισινοῦ «Χρόνου» εἰς τὸ πεδίου τοῦ πολέμου, ἐκακοποιήθη. Καὶ οἱ μὲν Τούρκοι ἀποδίδουν τὴν κακοποίησιν εἰς τοὺς Ἰταλοὺς, οἱ δὲ Ἰταλοὶ εἰς τοὺς Τούρκους. Τὸ ζήτημα δὲν ἀπαιτεῖ φιλοσοφίαν. Ὁ κ. Καρρέρ ἐκακοποιήθη ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν, ἀφοῦ αἰτία τῆς κακοποιήσεως ὑπῆρξαν τὰ ἄρθρα τοῦ κ. Καρρέρ. Ἐπομένως δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ φαντασθῶμεν ὅτι οἱ Ἄραβες εἶναι γινώσται τῆς Γαλλικῆς γλώσσης καὶ ὅτι ἔχουν καιρὸν νὰ ἀναγινώσκουν καὶ ἐφημερίδας, τὰς ὁποίας, ἄλλως τε, εἶναι ἀδύνατον νὰ προμηθευθῶσιν ἐν τῇ ἐρήμῳ. Ἄρα ὁ κ. Καρρέρ ἐκακοποιήθη ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν.

Τὸ Κρητικὸν ζήτημα ἐπίσης εὐρίσκεται εἰς τὸ δξύτατον αὐτοῦ σημείον. Οἱ ἐπαναστάται τῆς Κρήτης ἐνεθυρρόνθησαν ἐκ τῶν πολλῶν ζητημάτων καὶ ἐξοπλισθέντες κατέλαβον τὸν Γαλατᾶν, καθ' ἃ ἀγγέλλουν ἡμῖν τὰ ἐξ Ἀθηνῶν τηλεγραφήματα. Εὐτοχῶς δὲν πρόκειται περὶ τοῦ Γαλατᾶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλὰ περὶ χωρίου τινὸς τῆς Κρήτης. Διότι οἱ Κρήτες εἶναι ἀδύνατον νὰ πλησιάσουν τὸν Γαλατᾶν, ὅπου, ὡς γνωστὸν, εἶναι τὰ γραφεῖα τῆς Τραπεζῆς Μιτυλήνης.

Ὁ κ. Χατζόπουλος ὑπέβαλε παραίτησιν ἀπὸ τῆς θέσεως Συμβούλου τῶν Πατριαρχείων. Εὐτυχῶς ἡ παραίτησις ἀπεσύρθη μετὰ ὀσση καὶ ἐδόθη εὐκολίαν. Τοῦτο ὁμῶς ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ διαδοθῶσιν πολλὰ εἰς βάρος τοῦ μεγατίμου ἀδρός. Ἐκ δημοσιογραφικοῦ καθήκοντος ὁρμώμενοι, ἐλάβομεν συνέντευξιν μετὰ τοῦ Δημητράκη, τοῦ γνωστοῦ ἐν Πέτρῳ πωλητοῦ φυλλαδίων, παρὰ τοῦ ὁποίου ἐπληροφόρηθημεν ὅτι ἡ παραίτησις τοῦ κ. Χατζόπουλου ἦτο πυροτέχνημα. Ἴδου τί συνέβη, κατὰ τὴν ἀφήγησιν τοῦ Δημητράκη πάντοτε :

Ὁ κ. Χατζόπουλος, πληροφορηθεὶς ὅτι τὰ ἐφετερινὰ σατυρικά ἡμερολόγια τὸν ἐλησμόνησαν, ἔκρινε καλὸν νὰ ἐξεύρη ἐν μέσον διὰ νὰ τὸν ἐνθυμηθῶσι. Καὶ ὑπέβαλε παραίτησιν νὰ ὑπενθυμῆσθαι τὸ ἀτομὸν του.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁμῶς ἐγνώσθη ὅτι τὸ πρόσωπον τοῦ κ. Χατζόπουλου παρελαύνει καὶ ἐκ τῆς «Βυζαντινῆς Ἐπιθεωρήσεως» καὶ οὕτως ἀπεσοβήθη ἡ παραίτησις.

ΤΟ ΚΟΛΥΒΡΙΟΝ

ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΚΙ

— Σφουρίζοντας κὶ τριτ' β'λά τοῦ παμπόρ' σὺν τοῦ βῶδ' π' μουγκρίζ' κὶ βγάζοντας ἀφροῦς ἀπ' πῖσ'νὸ τ' κὶ μὶ τ' καμ'νάδα τ' καπνουλουίτ'σα στὰ γιουμάτα ξικ'νήσαμε γιὰ τοῦ πέλαους κὶ φ'σῶντας κὶ τ' βουρειὰ κατὰπλάτα παέναμι σὺν τ' κουκῶνα κὶ τὸς ὄστηνι τοῦ βάνανι κὶ στοῦ τραγοῦδ' τοῦ ἐρουτ'κὸ κατ' θηλ'κὰ ξηραγκιανὰ ἀπ' μοιάζανι μὶ τοῦ μαῦρ' τοῦ ρούχου τ'σ' σὺν τοῦ κηφαλιασμένου ἔλατου. Κὶ παέναμε οὐλο κὶ μὶ τοῦ γλ'κὸ κὶ σουρπώνοντας χτυπάει ξαφ'κὰ κ'δοῦν'. Ὁρέ, λιέου ἐκειέν' π' κρατάει τ' ρόδα τ' πῖσ'νὴ, ἐξ' τραϊὰ τοῦ παμπόρ' σ'; Ὁχι οὔρε, μ' λιέει. Χτ'πάει τοῦ κ'δοῦνι νὰ πᾶνι στ' θεῶ κατ' νὰ φᾶνι ὄσ' πνᾶνε. Κόφτ' κὶ γῶ τοῦ ντουρβᾶ μ' κὶ κατηβαίνοντας κατ' τοῦ ρίχν' στοῦ στελίκουμα ἀπ' πῆε ντιντιό. Κιφαλάκ' ψ'τὸ τραῖσου μὶ τὰ γλ'καδάκι τ', αἶε οὔρε μὶ δάκουσ, λ'κ'μάκι τ' ἀφ'λότ'μου, ἀπ' δὶν ἔμ'νε κουκκαλάκι νὰ μὴ τοῦ λαμπ'κάρ'υ. Κὶ οὐλοτρώρα σ'τοῦ μιγάλου τραπέζ' καθήσανι μπόλκου ἀσκέρ, σερνικουλοῖ κὶ θ'λυκουλοῖ ἀντάμ' κὶ πάνου στοῦ μᾶσ'μα τ'ς λιέανι κὶ τὰ θ'κὰ τ'ς. Ἐμ κὶ εἶχι κὶ δὶν εἶχι τοῦβανι κὶ τοῦ π'δᾶρι τ' οὐ διάουλ'ς κὶ κειὰ ἀπ' τοῦ παμπόρ' ἠπάινει γνωστ'κὰ ξάχνου ὀχένηψε νὰ κ'νιέτι μουν' κόμματου κουλουμ'τρίζοντας μᾶντα τ' μιὰ, μᾶντα τ'ν ἄλλη. Κὶ παρητῶντας τοῦ ἀσκέρ' τοῦ μᾶσ'μα τ'ς τ' γκουβέντα κὶ τοῦ τραγοῦδ' γινῆκανι σκορπιουχῶρ' κὶ μπένουντας οὐ καθέκαστους σ'γκάμαρ' τ' ὀχένηψι σὶ λ'γούλι τοῦ ξηρνοβόλ'μα κὶ σὰ ντουπάρ'σι περ'σσίτιρο τοῦ μπαμπόρ' ξηρβόπαντα, βοήθα, Ἄη μ' Νικόλα, ἡ χάρι σ' κὶ χιθ'κα, ἰφῶναξὶ πὸν μέσα ἡ κουντουριβ'θάνικα. Καλὰ ν' παθαίν'ς, λιέου μέσα μ', ποιους σοῦπι νὰ φᾶης τὸν περιδρομου; Κὶ λέου τ' καιμηρότ': Οὔρε πατριώτ', τοῦτ' δῶ γιὰ οὔλοι βγάν'νι τὰ σ'κώτια τ'ς, μαθές, μὴ λάχη κ' ἦτανι τοῦ ταῖκι π' τ'ς δώκατ' μαγαρισμένου ἀπὸ σκουλ'κόμ'γα; Ὁγισκι, μ' λιέει, μόνο π'δῆς κὶ κ'νιέτι τοῦ βαπόρ' ντραλιστήκανι κὶ βγάν'νι τῶρα τὸν περιδρομου ἀπ' ρίκανι μέσα τ'ς. Ὁρέ, καλὰ μ' λιέε, τ' λιέου, θαρῶ πῶς κὶ τοῦ δ'κό μὶ τ' ἀντηρο ἀναδεύ'τι σὺν τοῦ σ'κ'λῆνι κὶ στάκα. τ' λέου, κὶ ἰν τοῦ ἄμα ὄξ' τοῦ κιφαλάκι τοῦ ψ'τό! Χιθ'κα οὐ μαύρους, χιθ'κα! Οὔρε τί σ'φουρά π' μὶ βρῆκι τὸν κακουμοίρη! Οὔρε δὲ κρᾶταὶ λ'γούλ' ἀκόμ' νὰ πάη τοῦν κατήφουρο τοῦ κιφαλάκι: Δὲν τοῦ χᾶρ'κα οὐ ἄτ'χου. Ἄϊντι, τ' λιέου τ' καμαρώτ', νὰ ὄψεσαι, οὔρε, ἰν ἡμέρα κρῖσιους. Δὲ μ' τῶλεες, οὔρε σαπουκ'λιὰ τ' κηρατᾶ, νὰ τοῦ φ'λάξου; Κὶ κειένους γιλῶντας οὐ ἀφιλότιμους μ' λιέει: Ἐμ κὶ τὰ ψάρια πῶς φᾶ ζῆσιν;

«Σκρίπ».

J'échange t. p. différents
CONST. CONSTANTINOFF
Trébizonde (Turquie)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

55. Αἶνιγμα.

Ἐὰν εἰς ἐν ἐπίρρημα ἐν γράμμα προσαρμώσης, Ἑλληνικὸν συνέδριον ἀμέσως θὰ σκαρώσης.
(Ἐστάλη ὑπὸ Προμηθέως).

56. Ἐρώτησις.

Τίς ἡ νῆσος τῶν Σποράδων, ἧς ἀφαιρῶντες τὸ πρῶτον γράμμα μεταβάλλωμεν ἀμέσως εἰς ἀρχαῖον βασιλέα τῆς Περσίας;
(Ἐστάλη ὑπὸ Ἀριστοτέλους. Α. Μιτσόλη, Θεσσαλονίκης).

➔ ΑΣΤΕΙΑ ➔

Εἰς τὸ κακουροδικεῖον εἰς γέρον ὀγδοηκοντούτης κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου εἰς 20 ἔτων καταναγκαστικὰ ἔργα, ὁ δὲ πρόεδρος ἀναγινώσκει τὴν ἀπόφασιν.

Καὶ ὁ κατάδικος πλήρης χαρᾶς :
— ὦ! σᾶς εὐχριστῶ πολὺ, κύριε πρόεδρε, οὐδέποτε ἠλπίζα ὅτι θὰ ἐξοῦσα τόσα.

— Φαίνεται, ἰατρέ, ὅτι κερδίζετε ἀρκετά.
— Ὁχι τόσα, κύριε, ὅσα ἴσως φαντάζεσθε, ἐν τούτοις οἱ πελάται μου μετὰ διατηροῦν εἰς τὴν ζωὴν.
— Τοῦλάχιστον σεῖς τοὺς ἀποδίδετε τὰ ἴσα ;

Ὁ ἰατρός :
— Λοιπὸν, κυρία, τί ἔχετε ;
— Ἄλλ' ἐγὼ, ἰατρέ μου, σᾶς ἐφῶναξα γιὰ νὰ μοῦ τὸ πῆτε.

Ἐξεδόθη :

βιβλίον χρήσιμον καὶ ἀπαραίτητος ὑγιεινὸς ὀδηγὸς διὰ τοὺς καθηγητὰς, διδασκάλους καὶ διδασκαλίσας, διὰ τοὺς διευθυντὰς σχολῶν, διὰ τοὺς μαθητὰς, διὰ τοὺς γονεῖς, διὰ τοὺς ἐφόρους τῶν σχολῶν, διὰ τοὺς ἰατροὺς, διὰ τοὺς ἀρχιτέκτονας, διὰ τοὺς τροφίμους τῶν διδασκαλείων καὶ ἐν γένει διὰ πάντας τοὺς ἀσχολουμένους περὶ τὴν διοίκησιν καὶ τὴν ὑγιεινὴν τῶν σχολῶν,

N. A. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΟΥ
ἰατροῦ τῆς ἐταιρείας τῶν Ἀνατολ. Σιδηροδρόμων,
ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ ΣΧΟΛΙΚΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

βραβευθὲν ἐν εἰδικῷ διαγωνισμῷ τοῦ Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου
Τιμᾶται μόνον γρόσια ἀργυρᾶ τέσσαρα (4).
Εὐρίσκεται εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα Δεπάστα-Σφύρα-Γεράρδου καὶ παρὰ τῷ συγγραφεῖ (Σιδηροδρομικὸς σταθμὸς Σιρκεδζῆ)

ὅστις ἀποστέλλει τὸ βιβλίον ταχυδρομικῶς εἰς τοὺς ἐμβάζοντας αὐτῷ Ὄθωμανικὰ γραμματόσημα πέντε γροσίων.

Κατάλληλον δῶρον διὰ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΣΤΡΕΚΑ

Υπό την προεδρείαν του μητροπολίτου Μιτυλήνης κ. Κυρίλλου συνήλθε χθές το Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον εις την τακτικήν του συνεδρίαν, άσχοληθέν εις διοικητικά.

Το Μ. Συμβούλιον ένεκρινε να παρακληθώσιν οι κ. κ. Χατζόπουλος, Άρβανιτιδής και Θεοχαριδής, όπως άποσύρωσι τας παραιτήσεις των.

Συνεζητήθη η πρότασις του κ. Πασχαλίδου περί διορισμού Οικονομικής έπιτροπής των Πατριαρχείων. Άνετέθη δε εις έπιτροπήν η μελέτη αυτής.

Η Έκκλησιαστική έπιτροπή υπό την προεδρείαν του μητροπολίτου Κρήνης εξέτασε την κατά του προϊσταμένου Άγ. Νικολάου Γαλατά καταγγελίαν. Ο κατηγορούμενος εξέζητησεν άναβολήν, ήτις και τῷ εδόθη δια τελευταίαν φοράν.

Η Ίερά Σύνοδος συνήλθε το Σάββατον υπό την προεδρείαν του μητροπολίτου Δέρκων, εργασθεΐσα διοικητικῶς.

Επί Συνόδου ανεγνώσθη γράμμα του μητροπολίτου Κορυτσάς, αναφέροντος, ότι οι ρουμανίζοντες Προμετής ζητούν παν-

τοιοτρόπως να μεταβάλωσιν εις εκκλησίαν οίκίαν τινά, ήν είχαν προηγουμένως μεταβάλει εις σχολείον. Ένεκρίθη όπως γραφή τακρίον, ότι οι ορθόδοξοι δέν δικαιούνται να ζητώσιν άπ' ευθείας άνέγερσιν εκκλησιών.

Έτελέσθησαν τα έγκαινία του έν Στρωματίτη ήμυγμνασίου.

Έστάλησαν δια του κ. Βλαστού της «Ατλαντίδος» λίραι Άγγλίας 300 υπέρ του Έθνικού ταμείου.

Ειργάσθη η Εισηγητική έπιτροπή των Δύο Σώματων, ήτις έχει την έντολήν να μελετήση την κυβερνητικήν άπάντησιν εις τα αίτήματα των Έθνοτήτων. Το συμπέρασμα θέλει υποβάλλει εις τα όσονούπω συγκαλούμενα Δύο Σώματα.

Ο μητροπολίτης Ροδοπόλεως εξέζητησε δι' αίτήσεως αυτού όπως τῷ δοθῆ προθεσμία δια να συμμορφωθῆ πρὸς τας αποφάσεις της Ι. Συνόδου.

Κατά την συνεδρίαν της Πέμπτης η Ί. Σύνοδος διώρισεν ως πρόεδρον της εις Ίεροσόλυμα εκδρομής, την όποιαν διοργανώνει ο κ. Θωμάς Βαλαλάς, τον μητροπολίτην Δήμου κ. Γεννάδιον.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Προβιβασμός.—Ευχαρίστωσ Γληγοφορούμεθα ότι ο διακεκριμένος όμογενής στρατιωτικός ιατρός τῷ έν Κούλελι νοσοκομείου Κωστάκη βέης Βασιλειάδης προεβιβάσθη εις αντισυνταγματάρχην, εις άμοιβήν των πολλών και μακρῶν αυτού υπηρεσιών. Τῷ Κωνστα. τινουπολίτη ιατρῷ, τῷ μόνῳ έντός διετίας δις προβιβασθέντι, θεριμότατα συγχαίρομεν.

Γάμοι.—Την Κυριακήν έν ευρυτάτῳ κύκλῳ συγγενῶν και φίλων έτελέσθησαν έν Πέραν οι γάμοι του κ. Φωγκίσκου Ξυναριανού μετά της δρος Πολυμνίας Κονταρούδη. Τους στεφάνους άντήλλαξεν ο εκ των ήμετέρων συνεργατῶν κ. Θωμάς Βαλαλάς. Εις τας εύχας των φίλων ένόνομεν και τας ιδικάς μας.

Έν Πλατάνοις έτελέσθησαν οι γάμοι του κ. Γ. Ταυρίδου μετά της ευ ήγημένης και συμπαθοῦς δεσποινίδος Σωσάνης Γρ. Θεοφυλάκτου. Τους στεφάνους άντήλλαξεν ο κ. Σωκρ. Έμφιετζόγλου. Εις τους δια των τρυφερών του Ύμεναίου δεσμών συνδεθέντας εύχόμεθα τον συζυγικόν βιον εύτυχῆ.— Γ.Η. Ίωακ.

Έγκαινία σχολής.—Την Κυριακήν 6 Νοεμβρίου έτελέσθησαν έν Τσιναρίῳ της επαρχίας Νικομηδείας τα εγκαινία της νεοδημιτου Έλληνικής Σχολής, της άνεγερθεΐσης δια συνδρομῶν πολλῶν φιλομουσῶν. Μετά τον άγιασμόν, ο ιερατικῶς προϊστάμενος της Κοινότητος Ιερομόναχος κ. Διονυσίου εξέφώνησε καταλληλον τῆ περιστασει λόγον. Έπηκολούθησαν άσματα σχολικά και προσφωνήσις του διεθυντου της σχολής κ. Ν. Έλευθεριάδου. Εύχόμεθα εις την φι-

λότιμον κοινότητα Τσιναρίου πρόοδον και πάν αγαθόν.

Θάνατοι.—Μετά πολυδύνον νόσον εξέπνευσε την παρελθούσαν Δευτέραν και την έπιούσαν εκηδεύετο έν Μάλτεπε ο νεαρώτατος **Σταῦρος Κ. Φωτιαδής**, φροιτητής του Αυτοκρατορικού Δυκείου. Τοις πενθοῦσι γονεῦσι και τῆ λοιπῆ οικογενεία συλλυπούμενοι έγκαρδίως, εύχόμεθα παραμυθίαν εξ ὕψους.

Χρυσῆ Έλπίδες.—Ο έν Βιζύη κ. Εὐριπίδης Δελιγεώργης άγγέλλει την προσεχῆ εκδοσιν συλλογής ποιημάτων του υπό τον άνωτέρω τίτλον. Τα ποιητικά έργα του κ. Δελιγεώργη είναι εκλεκτά και αξιαναγνώστα.

Έβδομαδιαία Έμπ. Έπιθεώρησις.—Προσεχῶς άρχεται εκδιδομένη ένταῦθα εβδομαδιαία έπιθεώρησις, σκοπούσα την εξυπηρέτησιν του ένταῦθα έμπορίου. Διευθυντής της ο κ. Μαρῖνος Πασχίδης. Συνδρομή έτησία γρόσια 40.

Ὠδεῖον.—Θαύματα έπιμελείας εκτελεΐ καθ' εκάστην ο άρτιώτατα κατηρτισμένος θίασος των κκ. Ρ. Νικαφύρστ-Λεπενιώτη, εις τας παραστάσεις του όποιου πολὺς και εκλεκτός συρρέει καθ' έσπέραν κόσμος. Έδόθησαν κατά την εβδομάδα ταύτην με έπιτυχίαν πρωτοφανῆ ο «Πολιτευτής» του Μπουρζέ, το «Στοιχειὸ του Πύργου», το «Έλιξήριον της νεότητος», «Η πρώτη νύξ του γάμου» και η «Γκραν Βια», η όποία κατεγοήτευσε το πυκνόν άζροατήριον δια την θαυμασίαν και άκριβῆ εκτέλεσιν. Συγχαρητήρια θεριά εις τους φιλοτίμους ήθοποιούς δια τας έπιτυχίας των, τας όποις τόσοσ άφθόνους έσημειωσαν.

ΜΕΓΑΛΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΧΡΥΣΑ ΜΕΤΑΛΛΙΑ ΕΙΣ ΤΑΣ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ
της Χάγης 1908, Ρώμης 1909, Λονδίνου 1909.

ΟΙΝΟΣ ΚΙΝΙΟΛΗ

ΤΟΝΩΤΙΚΟΣ ΡΩΣΤΙΚΟΣ

ΑΠΟΘΗΚΗ:

Φαρμακείον Άγγλο-Άμερικανικόν, Πέραν, Μημηατάκια, 63.

Οι έχοντες ανάγκην άντικειμένων δια δῶρα ή δι' άτομικήν των χρῆσιν, ως και δι' αγοράς χονδρικῶς πρὸς μεταπώλησιν, ως άπευθυνθώσιν έν Γαλατά, έντός του Μεγ. Έθνικοῦ Χανίου, αριθμὸς 13 και 14 εις την ΑΠΟΘΗΚΗΝ

ΙΑΠΩΝΙΚΩΝ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ του όμογενούς κ. ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΟΔ. ΣΑΜΑΘΡΑΚΗ γενικου αντιπροσώπου μεγάλου εξαγωγικου οίκου της Ίαπωνίας,

ένθα θέλουσιν εύρη όλα τα άριστοτεργήματα της Ίαπωνικής βιομηχανίας εις τιμάς άπιστευτῶς εύθηγάς.

ΜΟΝΟΝ

ΕΙΣ ΤΟ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ

ΟΛΥΜΠΟΣ

ΠΕΡΑΝ, ΤΕΠΕ ΜΠΑΣΗ

έναντι της Άγγλικής Πρεσβείας, εύρίσκετε άκραν καθαριότητα, ύπηρεσίαν άνεπίληπτον και τιμάς συγκатаβατικάς.

Όσοι φθάνετε εις την Κωνσταντινούπολιν να καταλύετε εις τον «ΟΛΥΜΠΟΝ»

Διευθυντής: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΕΛΙΑΣ

ΟΔΟΙ ΚΑΙ ΟΔΑΙ
Ν' ΑΝΑΙΓΝΩΣΗΤΕ

ΤΟ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

'Αε' Όλα

— * 1912 * —

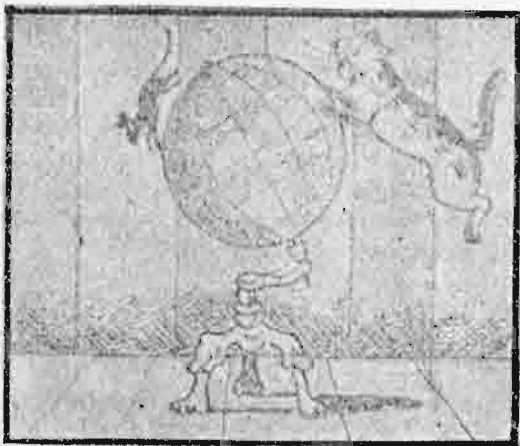
ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ οἱ καλλίτεροι λογογράφοι μας. — ΕΙΚΟΝΕΣ ἄφθονοι καὶ καλλιτεχνικαί.

ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑΙ ξεκαρδιστικά.

ΣΕΛΙΔΕΣ μεγάλαι, ὡς αἱ τῆς 'Επιθεωρήσεως 'Αε' Όλα.

ΕΞΩΦΥΛΛΟΝ πολύχρωμον καλλιτεχνικόν.

ΚΑΙ ΜΕΡΙΚΑΙ ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ ΠΡΟΤΟΦΑΝΕΙΣ!
τὰς ὁποίας θὰ κρατήσωμεν ἐπὶ τοῦ παρόντος ὑπὸ ἐχεμύθειαν.

ΤΙΜΗΜΑ :

Διὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν Γρ. 3
Διὰ τὰς ἐπαρχίας μετὰ τῶν ταχυδρομ. 5

Τὸ «Ἡμερολόγιον 'Αε' Όλα 1912» θὰ εἶναι ὁ καλλίτερος σύντροφος τῶν ἑορτῶν, τὸ κομψότερον δῶρον, τὸ προσφιλέστατον ἐντρύφημα.

Διὰ νὰ μὴ συμβῇ ἀταξία τις, ὡς ἐκ τῆς πληθώρας τῶν αἰτήσεων, καὶ διὰ νὰ δυνηθῶμεν νὰ ἀνταποκριθῶμεν εἰς αὐτάς, παρακαλοῦμεν τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀναγνώστας μας καὶ ἀντιπροσώπους, ὅπως εὐαρεστηθῶσι νὰ δηλώσωσιν ἐνωρίς τὸν ἀριθμὸν τῶν σωμάτων, τὰ ὁποία ἐπιθυμοῦσι νὰ λάβωσι.

Χάριν εὐκολίας ἐν τῇ διαχειρίσει, εἶναι ἀπαραίτητον αἱ αἰτήσεις νὰ διευθύνωνται μὲν εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ «'Απ' Όλα», νὰ σημειοῦται ὅμως προσθέτως: «Διὰ τὴν διαχείρισιν τοῦ 'Ἡμερολογίου».

Ἄσπ' Ὀλα

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
Ἰδρυθεῖσα τὸν Αὐγουστον τοῦ 1910.

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΕΤΗΣΙΑΣ

διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. τελῶν) Γρ. 25.—
τὸ ἔξωτικόν » » » » Φρ. 8.—

Ἐξάμηνοι τὰ ἡμίση.

20 Παρ.—ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ—Παρ. 20

Τὸ Ἄσπ' Ὀλα ἐκτυπῶνται ἑβδομαδιαίως εἰς
ΔΕΚΑ ΧΙΛΙΑΔΑΣ ἀντίτυπα.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ:

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΜΠΤΟΠАЗΑΡΟΝ, ΣΑΓΑΤΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16

Οὐδενμία αἰτησις πρὸς ἐγγραφήν γίνεται δεκτή,
ἂν δὲν συνοδεύηται ὑπὸ τοῦ σχετικοῦ ἀντίτιμου.

ΑΜΙΣΟΝ, Γεώργ. Ἀγαθόπουλον, Ἐκ τῆς γοη-
τευτικῆς καὶ πλήρους ἐμπνεύσεως ἐπιστολῆς σας,
δὲν κρατούμεθα νὰ μὴ δημοσιεύσωμεν τὴν κατω-
τέρω περικοπήν:

«Ὁμολογουμένως τὸ Ἄσπ' Ὀλα» εἰ αἰ ἀπαρά-
μυλλον εἰς τὸ εἶδος του, ἐκτελεῖ πληρέστατα τὸν
σκοπὸν του δύναται νὰ ἱκανοποιήσῃ καὶ τὸν ἀπαι-
τητικώτερον ἀναγνώστην. Τὸ Ἄσπ' Ὀλα ἀρμό-
ζει εἰς πάντα, εἰσέδυσεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ
τραπέζιτου καὶ εἰς τὴν καλύβην τοῦ ἐργάτου, εἰς
τὸ γραφεῖον τοῦ μαθητοῦ ὡς καὶ εἰς τὸ καλλυνη-
ριον τῆς κόρης· κατέχει τὸ «ρεκόρ» τῆς δημοσιο-
γραφίας. Φαντάζομαι τὸ Ἄσπ' Ὀλα ὡς ἓνα Μ.
Ἀλέξανδρον ὑπὸ τὸν σιδηρὸν βραχίονα τοῦ
ὁποίου οἱ κρατεροὶ Μακεδόνας ἐθαυματουργήσαν
εἰς τὴν ὑψηλὸν, ἀπτόητοι καὶ ἀτρόμητοι ὠδήγη-
σαν νικηφορὰ τὰ ἔνδοξα αὐτῶν ὄπλα εἰς τὰ
πέρατα τῆς Οἰκουμένης, καθυπέταξαν πάντας τοὺς
λαοὺς, εἰς τοὺς ὁποίους διέδωσαν τὰ γράμματα καὶ
τὰ φῶτα τῶν ἀθανάτων ἐκείνων τηλαυγῶν φω-
στήρων τῆς Ἑλλάδος, τοῦ Σωκράτους, λέγω, καὶ
τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ τοῦ Δημο-
σθένους καὶ ὄλων ἐκείνων τῶν εὐκλεῶν καὶ ἀθανά-
των.....

Ἄνταλλαγή Δελταρίων παντὸς εἶδους

t—e—v. Ἄνταλλαγή Γραμματισμάτων ἐπὶ
τῇ βάσει καταλόγου Vyeat et Tellier 1911.

K. N. KAZAZIS

Pétra Mételin—Turquie.

των ἡμῶν προγόνων. Οἴτω τὸ Ἄσπ' Ὀλα ὑπὸ τοὺς
κρατεροὺς βραχίονας τῶν Μακεδόνων τοι, οἵτινες
προχωροῦσι καὶ ὄλοεν προχωροῦσιν ἀπτόητοι εἰς
τὸ ζοφερὸν καὶ ταραχῶδες αὐτῶν στάδιον, οἵτινες
παλαίονσιν ἀρειμανίως εἰς ὄλας τὰς δυσχερείας του
βίου των, θέλει κατακυριεύσει ἡμέραν τινὰ πάσας
τὰς διανοίας τοῦ σύμπαντος Ἑλληνισμοῦ, θέλει
διευθύνει τὰς πλήρεις ὑψηλῶν ἰδεῶν ακτῖνας αὐ-
τοῦ ἐκ τῆς πρωτεύουσας τῶν Κωνσταντινῶν καὶ
τῶν Θεοδοσιῶν πρὸς Ἀνατολὰς καὶ Δυσμὰς, πρὸς
Βορρᾶν καὶ πρὸς Νότον, ὅπου πάλλει ἡ Ἑλληνικὴ
καρδιά, ὅπου ἀκούονται οἱ φθόγγοι τῆς θείας ταύ-
της γλώσσης, εἰς ἣν ἐγγράφησάν ποτε αἱ εὐγενέ-
σταται καὶ λεπτόταται τῶν ἰδεῶν καὶ τὴν ὁποίαν
οἱ κακεντρέχεις καὶ ἐλεεινοὶ μαλλιαροὶ διὰ τῆς
βρωμερᾶς αὐτῶν γλώσσης θέλουσι νὰ καταπολεμή-
σωσιν, ἀγνοοῦντες ὅτι πρὸς κέντρον λακτιζοῦσιν».

Οἱ ἔπαινοί σας πρὸς τὴν Ἐπιθεωρήσιν μας
κατενεύθησαν ἡμᾶς ἂν δὲ οἱ ἀναγνώσται μας,
ὡς γράφετε, ἐκθειάζουσι τὸ Ἄσπ' Ὀλα καὶ τὸ ἔρ-
γον του, ὄντως πρέπει τοῦτο νὰ ὑπερηφανεύηται
διὰ τοὺς ἀναγνώστας του, αἵτινες τόσον εὐχαρίστως
ἀποδέχονται τὰ γραφόμενά του καὶ ἀναγιγνώσκουν
ταῦτα μετὰ τόσης ἀγάτης, συμπαιθείας καὶ ἐκτιμῆ-
σεως διὰ τοῦτο ὡς ὑπερευχαριστοῦμεν.

Τίμημα ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν, παραγγελία ἐξε-
τελεσθῆ μεγαλῶς ἐλυπηθῆμεν διὰ τὴν καθυστέρη-
σιν ἣ ὁποία προέρχεται ἐκ τοῦ ταχυδρομείου
Αὐτόθι, Γ. Βαφειάδην, σειρὰς 2 λαμβ., εἰς
τὸ ἔξῃς θὰ λαμβ. ἀνά 5, εὐχαριστοῦμεν.

Αὐτόθι, Π. Σωτηράκη, Παρακαλεῖσθε ὅπως
δίδτε φύλλα εἰς τοὺς κ. Γαβρ. Παπαδόπουλο,
Κωνστ. Κακούλην, Δανιὴλ Παπαδόπουλον — Αὐτόθι
Δ. Παπαδόπουλον ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη εὐχαρι-
στοῦμεν συνεμορφώθημεν, ἀποδείξεις εἰς διεύθυν-
σιν σας λαμβάνεται.

ΑΓΚΥΡΑΝ, Ἄρ. Οἰκονομίδου, 10 γρ. ἐλήφθ.
εὐχαριστοῦμεν τῆς Γ' ἔξαμ. τίμημα εἶναι 12,50 γρσο.

ΑΤΤΑΛΕΙΑΝ, Μ. Πάσσαλην, ἐπιστολὴ σας
ἐλήφθη, εὐχαρίστως ἀποδεχόμεθα ἀντιπροσω-
πειαν σας εἰς Ἀτιάλειαν, θὰ στέλλωμεν εἰς
Π. Χ. Ε. τακτικῶς ἀνά 20 φυλλ., εὐχαριστοῦμεν
διὰ πρόφρονας φροντίδας, γράψατέ μας, πόσας
ἀποδείξεις ἐπιθυμ. νὰ σὰς στέλλωμεν.

ΒΙΖΥΗΝ, Πολύδ. Μιχαηλόπουλον, χρήματα ἐλή-
φθησαν, εὐχαριστοῦμεν δι' αὐτὰ καὶ διὰ τὰς ἐνερ-
γείας σας ὑπὲρ τοῦ Ἄσπ' Ὀλα, αἰνίγματά σας
προσεχῶς θὰ δημοσιεύσωμεν. Π. Γυνή ὁπόταν
ἐκδοθῇ θὰ σὰς ἀποσταλῇ.

ΓΑΓΓΡΑΣ, Δ. Δρομοκαίτην, σὰς εὐχαριστοῦ-
μεν διὰ τὴν τόσην ἀγάτην πρὸς τὴν Ἐπιθεωρήσιν
μας, ἀπὸ τοῦ 62^{ου} μέχρι τοῦ 66^{ου} καὶ πάλιν σὰς
στέλλωμεν, παρακαλ. εἰν ἐλάβετε τὴν πρώτην ἀπο-
στολὴν μας, νὰ ἔχωμεν γνῶσιν τοῦτου, ἔχετε δι-
καιον δι' ὅσα γράφετε.

ΔΕΛΕ-ΑΓΑΤΣ, Γρ. Καραμυζόλογλου, ἐσημειώ-
σαμεν γραφόμενά σας, εἰκόνας καὶ φυλλάδια ἀπο-
στέλλωμεν, τιμὴ σημειοῦται, διαφημισεῖς προσε-
χῶς, σημειώσατε ταχῶς τὸ ποσὸν τῶν ἡμερολ.,
ἅπανα θὰ σὰς στέλλωμεν, διότι πλησιάζει ἡ συμπλή-
ρωσις τῶν ὁρισμένων ἀριθμῶν. — ΛΟΥΖΕ, Ἄθ.
Βαζαρ., δελταρίον σας ἐλήφθη, ἀναμένομεν ἀπο-
τελέσματα ἀνάλογα τῶν συμπαιθειῶν σας.

ΕΛΙΓΜΟΥΣ, Φερην. Π. Ἰωακείμοπουλου, Πνευ-
ματικὰ ἀσκήσεις σας εὐρίσκονται εἰς τὰ γραφεῖά
μας, προσεχῶς δημοσιεύονται, παραγγελία σας
ἀπεστάλη. — ΕΡΒΑΑ, Α. Προδρομίδην, τὰ γρα-
φόμενά σας ὑπ' ὄψιν ἐλάβομεν, εὐχαριστοῦμεν διὰ
τὰς ἐνεργείας σας, παραγγελίαν σας ἀπεστείλαμεν,
παρακαλοῦμεν πολὺ ὅπως φροντίζετε εἰς τὸ τα-
χυδρομεῖον διὰ τὰ φυλλάδιά σας, διότι γίνεται ζη-
μία εἰς τὴν Ἐπιθεωρήσιν.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ ΙΚΟΝΙΟΥ, Χρυσ. Τσαλίτην,
φυλ. λαμβάνετε ἀπὸ τοῦ 62ου μέχρι 66ου, ἐξετά-
σατε εἰς ταχυδρ. διὰ τὰ φυλ. τα ὁποῖα τακτ. σὰς
στέλ. δι' ἐγγραφέντας παρ' ἡμῶν, φυλ. θὰ λαβ.
σύμφωνα μετὰ τὴν διεύθ. τὴν ὁποίαν μὰς γράφετε.
Εἰς σὰς δὲ θὰ στέλλωμεν εἰς δέμα 4 τεύχη.

ΙΒΡΙΝΤΙ, Ἴωνν. Γιάγκου, παραγγελία σας ἐ-
ξετελέσθη. — ΙΚΟΝΙΟΝ, Εὐγ. Θεοδώρου, φυλ.
Β' ἔξ. λαμβάνετε, φυλ. Γ' ἔξαμ. ἐστάλησαν, ἐρευ-
νήσατε εἰς τὸ ταχυδρ., εὐχαριστοῦμεν διὰ τὸ ἀντί-
τιμον. — ΙΣΒΟΡΟΣ, Φώτιον Π. Γιαλλαμαῖδην, ἐ-
πιστολὴ σας ἐλήφθη 2αν καὶ 3ην ἔξαμ. εἰς γραμμ.
ταχυδρομικῶς ἀποστείλατε, λύσις σας προσεχῶς θὰ
δημοσιευθῇ καὶ τακτικῶς φυλ. σὰς στέλλονται εἰς
διεύθυνσιν Allatini freres, ζητήσατε αὐτά.

ΚΑΣΤΕΛΛΟΡΙΖΟΝ, Β. Α. Βαϊανούδην, ἐπιστο-
λὴ σας καὶ γρ. 3 εἰς γραμμ. ἐλήφθησαν, ἐπιστο-
λὴ ἢ ἀξία τοῦ ἡμερολ. ὅπως εἶνε 5 γρσο., ὡστε στεί-
λατε παρὰ τὸ ὑπόλοιπον, φυλ. 9 καὶ 51 λαμβά-
νετε, ἀναμένομεν. — ΚΟΤΣΑΝΑ, Νικ. Σ. Γλαβίναν,
εὐχαρίστως σὰς ἐνεγράψαμεν μεταξὺ τῶν ἐγγρα-
φῶν, γρσο. 10 εἰς γραμμάτ. παραλάβοι, ἀντίτιμον
Γ' ἔξαμ. εἶνε 12,50, ἀρα περιμένομεν, παραγγελία
σας ἐστάλη, εὐχαριστοῦμεν — ΚΙΟΝ, Νέμον εἰκό-
νας ὡς καὶ γράμμα σας ἐλάβομεν εὐχαρίστως,
προσεχῶς θὰ δημοσιεύσωμεν.

ΜΥΣΟΠΟΛΙΝ, Δημ. Ἀλεξάνδρ., ἐλάβομεν,
συνεμορφώθημεν, ἀποστέλλωμεν, ἀναμένομεν ἔμ-
βισμα. — ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΝ, Δ. Γ., ἐγγραμ. ἔντος
φυλ. ἐστάλ., εἰς γραφόμε. σας συνεμορφώθημεν
εὐχαριστ. — ΜΗΟΡ, Α. Ζερβουδάκη, γραφόμε. σας
ἀνεγνώσ., εὐχαριστ. διὰ φροντίδας καὶ πολλὴν
πρὸς τὴν Ἐπιθ. ἐκτίμησιν σας, φυλλ. προθ. θὰ
στέλλωμεν, ἀναμένομεν.

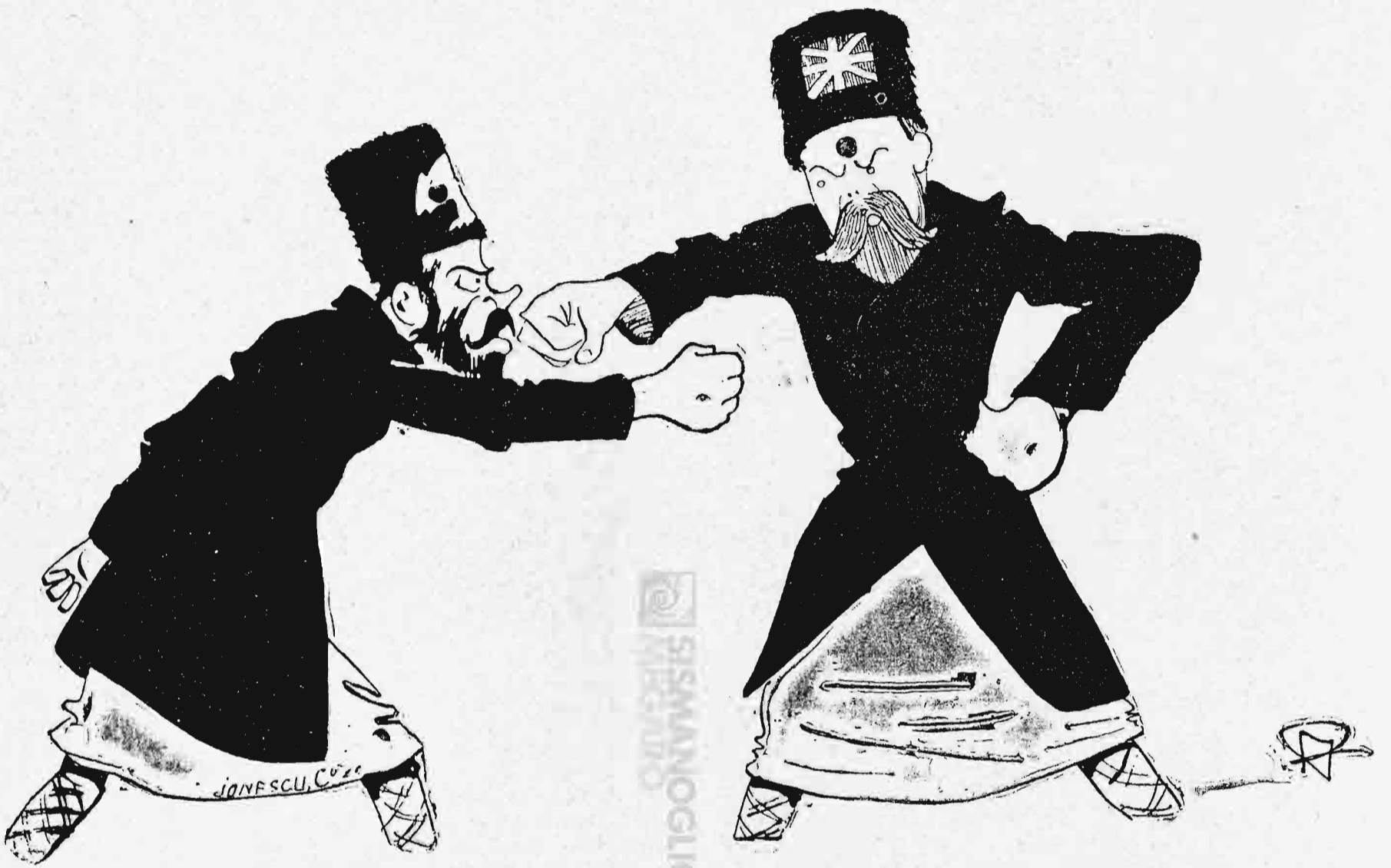
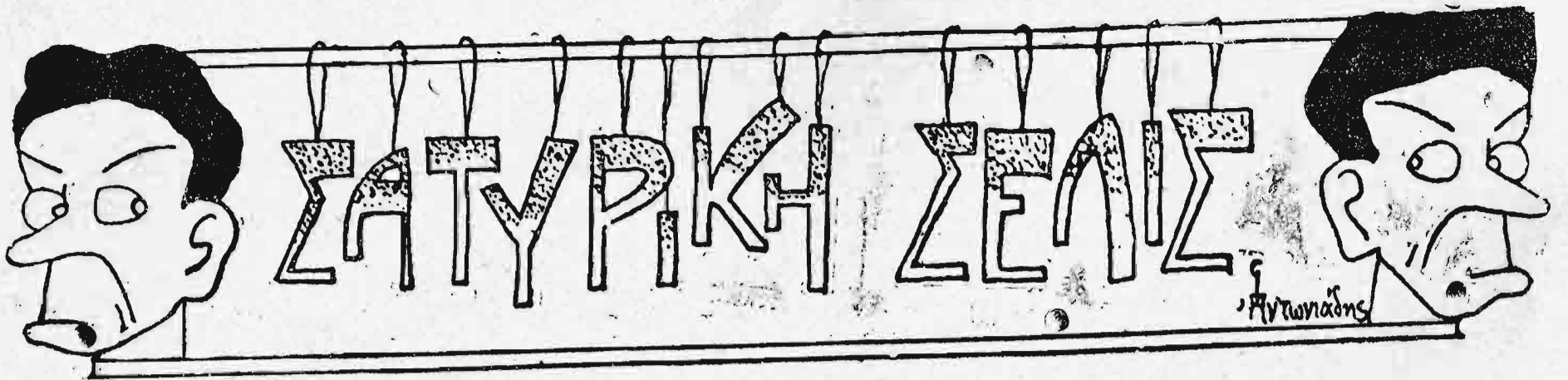
ΠΕΤΡΑΝ ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ, Ν. Καζάζην, ἐλάβο-
μεν τίμημά σας, πολὺ σὰς εὐχαριστοῦμεν, εἰμεθα
ἐνθουσιασθ. διὰ τὰ καλὰ σας αἰσθήματα. — ΠΟ-
ΠΟΥΛΥΓΥΡΟΝ (Κασσινοῦρας), Μ. Χρηστίδην,
σὰς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν ἀποστολὴν τῶν 45
γραμμ., ἡμερολόγια θὰ ἀποσταλῶσιν.

ΣΙΝΩΠΗΝ, Κ. Ἐλευθεριάδην, ἀνάγκη ἀποδείξ.
διὰ τὴν Γ' ἔξ. μ. ἔγγραφῆς σας νομίζομεν, ὅτι δὲν
ὑπάρχει φύλλον σας στέλλεται, ὡς ὑπεσχέθημεν.
Αἰτῆ Θεοσία δὲν ἐξεδόθη, ζητούμενον βιβλ. σταλή-
σεται, σὰς εὐχαριστοῦμεν διὰ τῆς πάντοτε καλῆς
διαθέσεως σας καὶ εὐχαρίστως δεχόμεθα τὴν ἀντι-
προσωπειαν σας καὶ πάλιν. Πληροφόρησατέ μας
δὲ ἐντὸς ὀλίγου πόσω ἀντίτυπα ἡμερολογίου θέλε-
τε νὰ σὰς στείλωμεν, διότι, ὡς δηλοῦται, ἀνατύπω-
σις δὲν θὰ γίνῃ. — ΣΚΟΠΕΛΟΝ, Γ. Ι. Τακτικόν,
ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη, σὰς ἐνεγράψαμεν εἰς τον
κατάλογον τῆς Ἐπιθεωρήσεώς μας, ἀντίτιμον ἀνα-
μένομεν εἰς γραμματόσημα ταχυδρομικῶς.

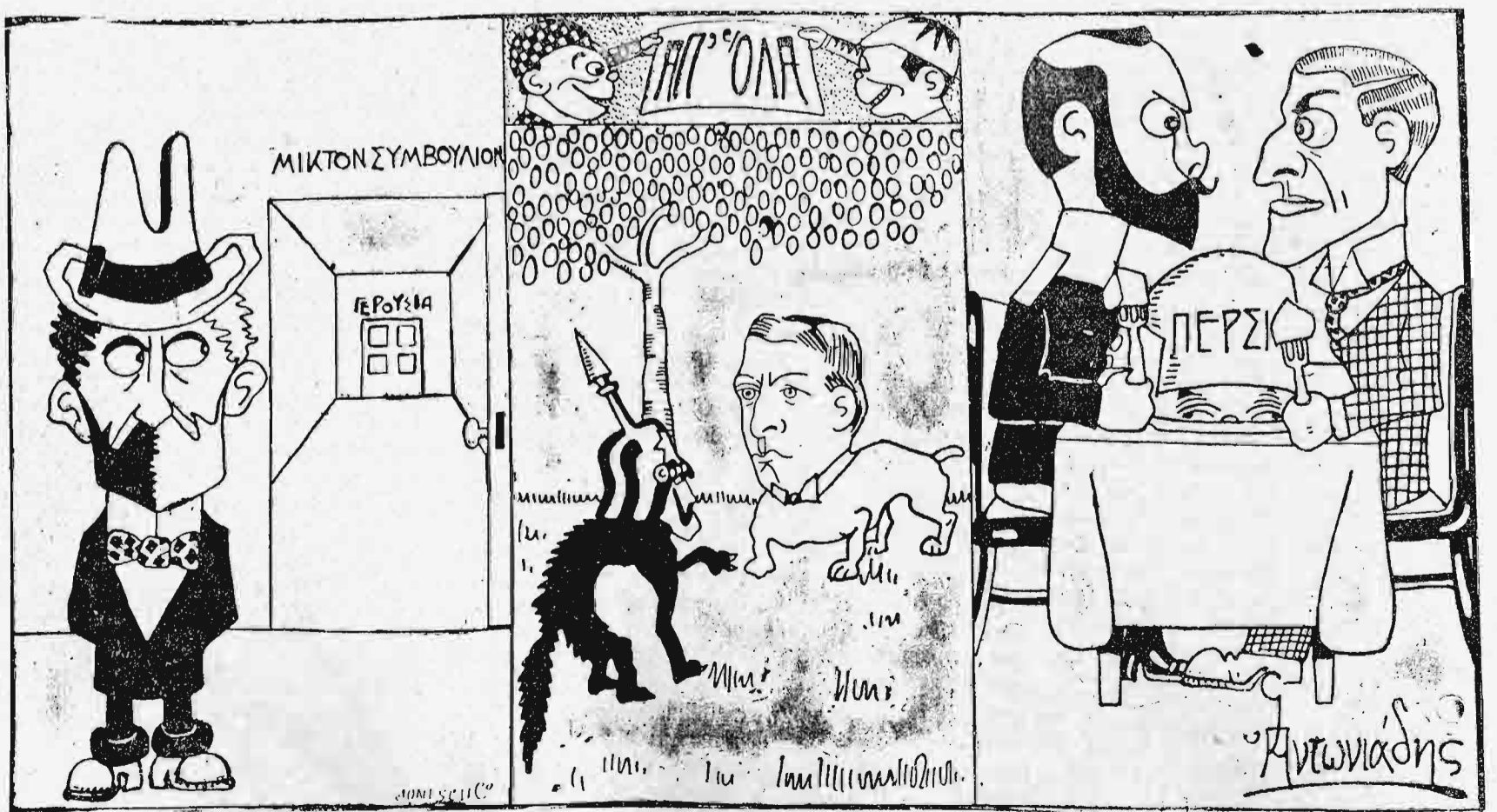
ΤΡΙΠΟΛΙΝ (Μαύρης Θαλάσσης), Παπᾶ Με-
ροουρίου, ἔχομεν ὑπ' ὄψιν τὴν τελευταίαν σας, τὴν
ὁποίαν καὶ παρεπέμψαμεν εἰς τὴν διεύθυνσιν, ἐ-
νεγράψαμεν, ἀναμένομεν εἰς γραμματόσημα, εὐ-
χαριστοῦμεν. — ΤΥΡΝΟΒΟΝ, Ἐρμηναίαν Φ. Ὁρ-
πελιάν, εὐχαρίστως σὰς ἐνεγράψαμεν εἰς τὸν κα-
τάλογον τοῦ Ἄσπ' Ὀλα, ἀντίτιμον ἐλήφθη εἰς
γραμμ. εὐχαρ. — ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΑ, πρακτορεῖον
ἐφημεριδῶν, ἐλάβ. τελευταίαν σας, εὐχαριστ. δ'
ἀποδ. τραβηκτικῆς μας, ἐσημειώσαμεν αἰτούμενα
ἡμερολ. Παρακ. δίδτε φύλλα Θ. Θεοφιλίδην πραγ-
ματογνώμονι Ρεζι, μετατεθέντι ἐκ Προύσης αὐτόθι.
— Αὐτόθι, Θ. Θεοφιλίδην, θὰ λαμβάν. ἐκ τοῦ
πρακτορ. τῶν ἐφημερ., τιμ. ἀλλαγῆς διευθύνσεως
ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν.

ΔΕΛΤΙΟΝ

παρέχον δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὰς Ἀσκη-
σεις τῶν ἐν τῷ 67^ῳ φυλλῷ δημοσιευομένων
Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

— 'Αφού αποκαταστήσουν (ώς λένουν οί ίδιοι) τήν τάξιν έν Περσίᾳ, θ' αρχίσουν ν' άτακτοῦν μεταξύτων.

Θέλει νά φύγη από τό έν, διά νά εισχωρήση εις τό άλλο.

*Αγγλογερμανική συνομιλία.

*Η λύσις του περσικού ζητήματος.